

TASNÁDI ISTVÁN
HELLÓ, HÉRAKLÉSZ!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

TASNÁDI ISTVÁN
**HELLÓ,
HÉRAKLÉSZ!**

FELVIDÉKI MIKLÓS
RAJZAIVAL

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Külön köszönet dr. Karsai Györgynek.

ISBN 978-963-587-024-0
ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Tasnádi István, 2021
Borító és illusztrációk © Felvidéki Miklós, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

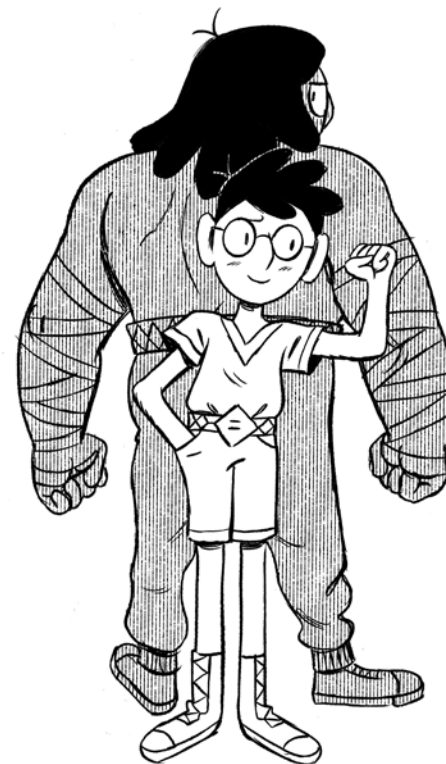

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

1. fejezet

KÜLÖNÖS IKREK

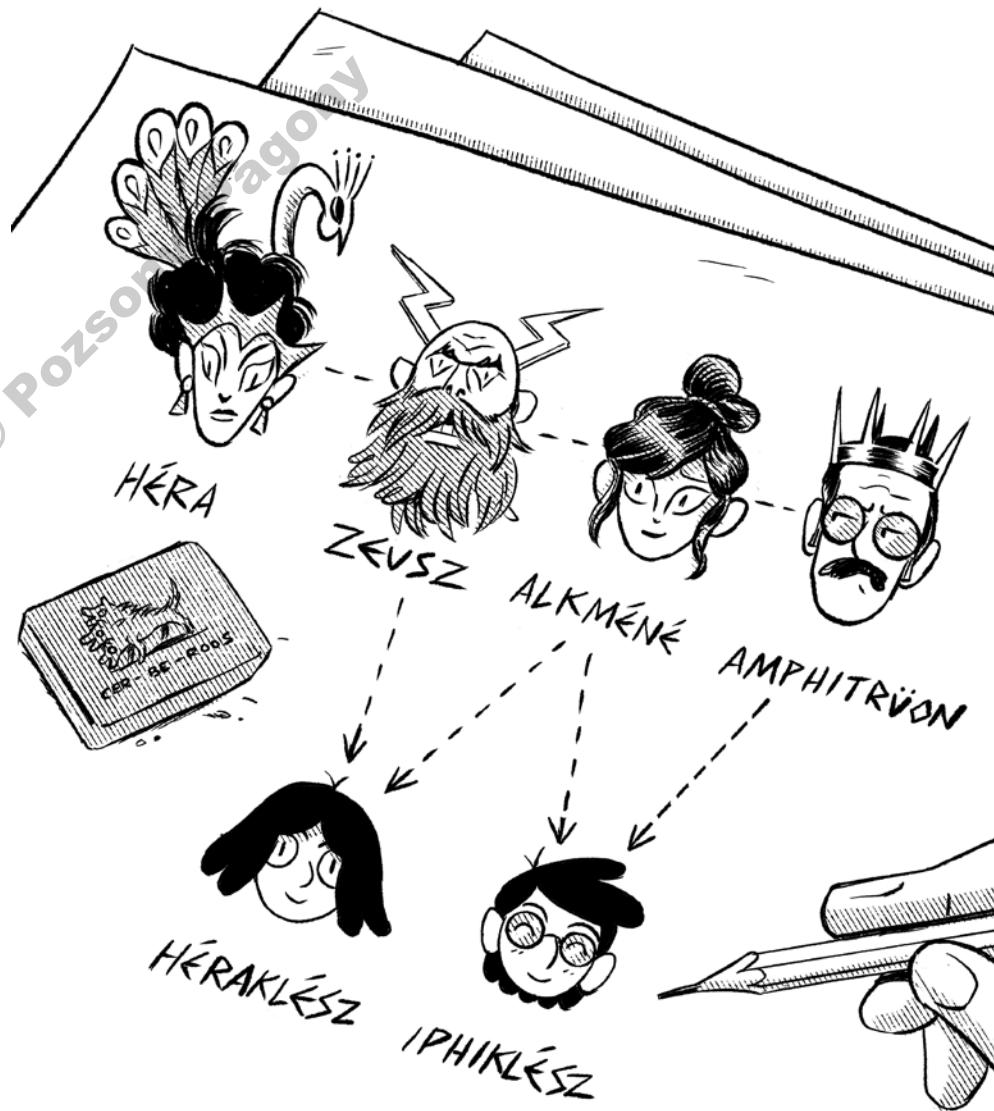
Tudjátok, ki vagyok én?! Hallottatok már a világ legnagyobb hőséről, Héraklészről? És úgy, hogy Herkules? Herki? NEM HERKI! Egy görög srácról van szó, úgyhogy maradjunk a Héraklésznál! Na, szóval ez a Héraklész – nem én vagyok.

Csak majdnem. Én vagyok a féltesója, a nevem Iphiklész. Majdnem egyidősek vagyunk, úgyhogy egy ideig ikreknek is néztek minket. Egész addig, amíg tesóm így kipattintotta magát. Én egy egyszerű földi halandó vagyok, pont, mint ti. A bátyám viszont egy igazi sztár, egy félisten! Rá van akadva a hőstettekre. Például már a bölcsőben megmentette az életemet.

Az úgy volt, hogy Héra, a tesóm mostohaanyja, vagyis hát az apjának, Zeusznak a mostani felesége... Értitek vagy lerajzoljam? Na jó!

Szóval Héraklésznak Zeusz az apja és Alkméné az anyja, aki egyébként az én anyukám is. Zeusz mostani felesége, Héra, ki volt akadva a férje előző gyerekére, és el akarta pusztítani a kis Héraklést. Én meg csak rosszkor voltam rossz helyen.

Mi Héraklésszal akkor kábé négy hónaposak voltunk. Én akkoriban fedeztem fel a hüvelykujjam.

– Tekeregjetelek, küszszatok csendben a porban a bölcsőig, hol Zeusz fattya fekszik! – sziszegte Héra, mire az egyik kígyó elkezdett fojtogatni. Üvöltöttem, ahogy torkomon kifért. Héraklész erre szerencsére felébredt, és elintézte a dögöket.

Anyánk a nagy kiabálásra berohant. Mikor meglátta a döglött kígyókat, enyhe sokkot kapott. Mondom, négy hónaposak voltunk. Anyám számára akkoriban az volt a nagy szenzáció, hogy a hátamról már a hasamra tudok fordulni. Az ikertesóm meg pusztá kézzel megfojtott két kígyót.

Héra is eléggé kiborult a kígyói miatt. Egy sima, megcsalt földi asszony is képes komoly válaszcspásokra, de itt most a főisten feleségéről beszélünk. És Héra bosszúszomja legendás volt! Hóna alá vágta a két döglött kígyóját, és elviharzott az ég felé. Egy felhőről még visszaüvöltötte szegény anyámnak, hogy addig nem nyugszik, amíg ki nem nyiffantja a fattyút. Már-mint a tesómat. Ezen a ponton senki nem jósolt volna nagy jövőt Héraklésznak.

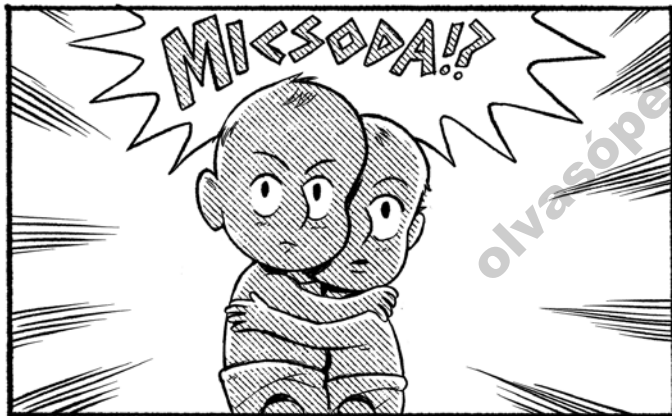
Ekkor ért oda az apám, szokás szerint: későn. Anyánk kapkodva vázolta neki az eseményeket. A rázúduló szóáradatból apám meglepő következtetésre jutott.

– Alkméné, adjunk hálát az égieknek, hogy nem történt nagyobb baj! Meg kell állapítanom azonban, hogy kisfiunk, Iphiklész csakis Héraklész miatt került bajba! A kígyók nem jelentettek volna rá veszélyt, ha nem fekszenek közös bölcsőben! El kell választanunk őket!

Anyám persze kiakadt.

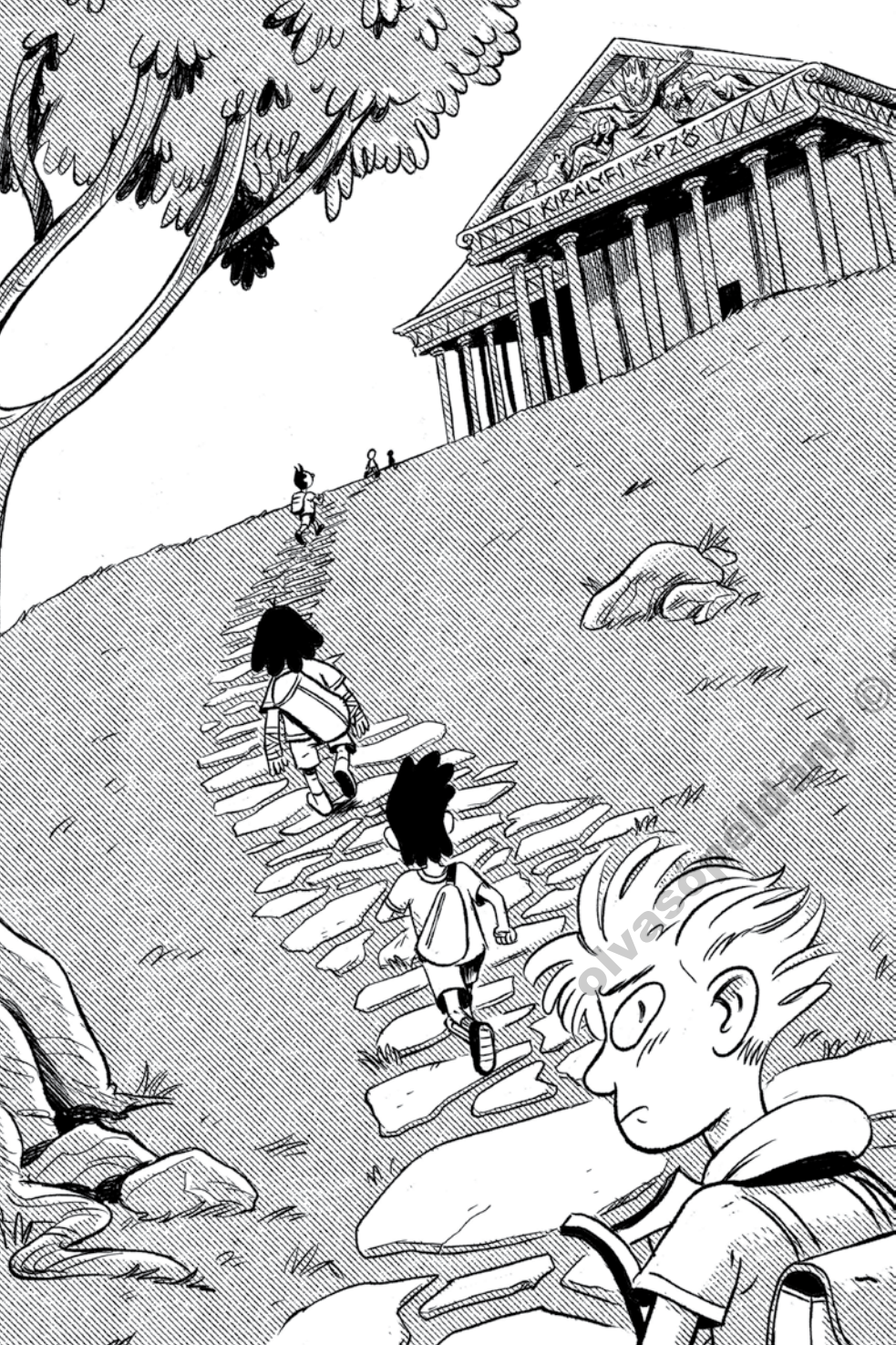
– Nem, ezt nem tehetjük velük! Születésük óta együtt vannak, összetartoznak! Nézd, most is hogy összebújnak, mintha csak értenék, mit mondasz! Olyanok, mintha ikrek lennének!

– De nem azok – mondta sötét arccal Amphitrüón.

Szerencsére anyánk komoly műsort rendezett. Azt kiabálta, hogy mi mind a ketten az ő fiai vagyunk, és ha Amphitrüón bármelyikünket is kitagad, ő azonnal csomagol, és már itt sincs, elhúz a gyerekekkel. Na, ez végül hatott apámra, rendesen lesápadt. Egy ideig csak állt ott összeszorított szájjal, aztán kipréselte magából, hogy rendben van, most az egyszer még megbocsát Héraklésznak, DE ha még egyszer veszélybe fog sodorni engem, tényleg elküldi messzi vidékre nevelőszülőkhöz.

Hát így nevelkedtünk a féltésómmal apám, Amphitrüón király udvarában közös anyukánk védőszárnyai alatt. Aztán hatéves korunktól királyfikepzőbe jártunk.

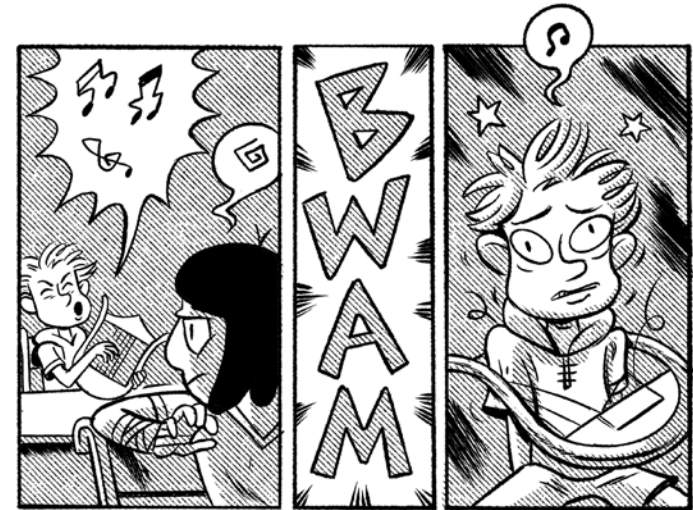

2. fejezet

INDULATKEZELÉSI PROBLÉMÁK

Osztálytársunk volt Héra kedvenc unokaöcsikéje, Eurüsztheus is. Teljesen rá volt kattanva Héraklészra, folyton a nyomában járt, és mindig valamivel fárasztotta. Például hogy írt neki egy naphimnuszt.

Elég kínos volt, hogy mennyire rajong a tesómért. Egyszer Héraklész megunt a nyomulást, elvette

a lantját, és ráült. A lant persze ripityára tört. Ahogy Rüsztí szíve is.

Szerencsére koedukált osztály volt: velünk járt a thébai király lánya, Megara is. Azt hiszem, mind a hárman bele voltunk zúgva rendesen. Megara persze minket észre sem vett Rüsztivel.

– Az ott egy hely melletted, Héraklész? – kérdezte a lány mosolyogva.

– Aha! – nyögte bambán Héraklész, és kicsit félrehúzódott, hogy helyet adjon maga mellett.

Megara leült a tesóm mellé, mi meg Rüsztivel lógó orral vettük tudomásul a nyilvánvaló és elkerülhetetlen vereséget.

– Tipikus! Annyira tudtam, hogy ez lesz!

– Fogd be, Rüsztí! – böktém oldalba a könyökömmel.

De a kínjainknak ezzel még nem volt vége, mert végig kellett hallgatnunk az ismerkedésüket is.

– Hallod, neked mivel foglalkozik az apukád amúgy? – érdeklődött a lány. Héraklész komolyan ráncolta a homlokát, mintha valami fogós kérdést kapott volna.

– A... a... a nevelőapám király.

– Az király!

– A tied is?

A tanítónk egy Linosz nevű pasas volt.

Héraklész már gyerekeknek is elég balhész volt, de akkor durvultak el igazán a dolgok, amikor elkezdett kamaszodni. Kábé az összes tanórát széttrollkodta. Linosz egyetlen mondatot sem tudott végigmondani.

– Gyerekek, ez ma egy különleges nap, mert...

– Elmarad az óra?

– Nem, Héraklész, nem marad el, sőt! Szakfelügyelő érkezik!

– SZAGfelügyelő?

És persze mindig Eurüsztheuszon csattant az ostor.

– Tényleg, milyen szag van itt? – fintorgott a tesóm. – Rüszt, elengedtél egy galambot?

– Mi?!

Héraklész annyit szadizta, hogy Rüszt rajongása eddigre már sértett utálatba fordult.

Linosz előtt elég sok tanítónk kapott ideg-összeroppanást, de azon a napon, a szakfelügyelő látogatásakor a mi szegény pejdagógosunknak nem csak az idegrendszere roppant össze.

– Á, már itt is van a szakfelügyelő asszony! Micsoda megtiszteltetés! – buzgólkodott a pejdagógosz.

– Gyerekek, vegyünk elő a kozmogónia-munkafüzetet!

Héraklész persze nem fogta vissza magát holmi szakfelügyelő kedvéért.

– Ne már, utálok a kozmót!

Linosz kezdetben megpróbált a dologhoz jó képet vágni.

– Nahát, Héraklész, több érdeklődést mutathatnál a tantárgy iránt, lényegében a családfádról van szó!

– Rohadt sok idegen szó!

– Akkor nézzünk is párat! Mi volt a világ ősállapota?

– Jó, ezt még én is tudom: Káosz.

– A káosz, helyes! És mi borult a világra a teremtés előtt?

– Mi? A kávé?

– Nem, hanem a sötétség, ahogy a te agyadra is, fiam!

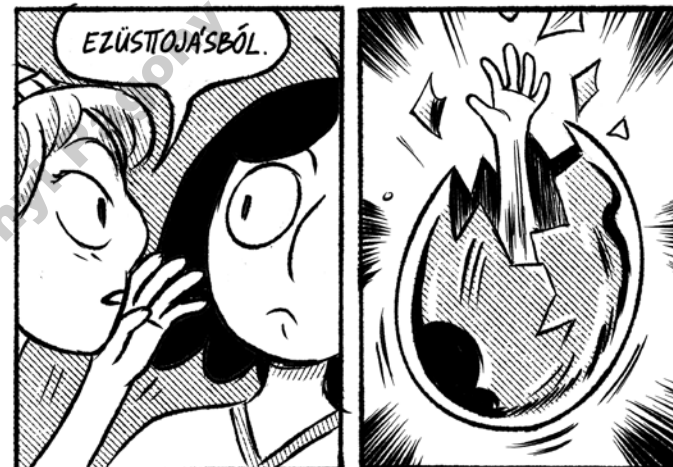
– Nyx, helyes! És nászukból született, na ki? Hé-
raklész?

– Passz.

Linosz sajnos nem vette észre, hogy Héraklész kezd
befeszülni, és tovább folytatta a feleltetést.

– Nem passz, hanem? Megara?

- Erósz?
- Helyes! És miből született Erósz? Hagyjuk Hé-
raklész is szóhoz jutni!
- Nászukból.

– Ejnye, Megara, nem ságunk! Tehát ezüsttojásból.
Héraklész idegesen rázta a lábát. Nehezen viselte el,
ha valamiben nem ő volt a legjobb.

– Na jól van, fiam, mentő kérdés: Kronosz és Zeusz
viszonya?

– Ez könnyű! – sóhajtott megkönnyebbülten Hé-
raklész.

– Örömmel hallom! Tehát?

– Nagypám, Kronosz, azt a jóslatot kapta, hogy az egyik gyereke fogja ledönteni a trónról, úgyhogy a születésük után egyből lenyelte az összeset.

Linosz sajnos tovább faggatta.

– És mi lett Zeusz testvéreivel? Folytasd, Héraklész!
– Szóval aztán később Zeusz mérget adott be az apjának, aki egyből kihányta az összes lenyelt gyereket.

Héraklész a maga részéről lezártnak tekintette a felletetést, és vissza akart ülni a helyére. De Linosz nem hagyta.

– Hova, hova, Héraklész?! Nézzünk akkor most valami művészeti tárgyat!

– Ne már, tesióra jön!

– Majd.

– Azt mondta a király, hogy mindennap legyen tesi!

– Hogy akarsz súlyemelés után, remegő ujjakkal lantot pengetni?

– Egyáltalán nem akarok lantot pengetni! És nem szokott remegni a kezem, akármennyit gyúrok!

– Halljunk egy isteni invokációt! „Jöjj, láthatatlan isten!”

Héraklész kézbe vette a lantot, és megpróbált rajta játszani valamit. De már az első fals hangnál ingerülten félredobta a hangszert. Nem szerette, ha valamiben nem tökéletes.

– Nem fogok én itt ezen pöntyögni, én egy félisten vagyok!

A szakfelügyelő jót nevetett Rüszi beszólásán, amit a mi szegény pejdagógoszunk bátorításnak értelmzett, és tovább feszítette a húrt.

– Gyerünk, gyerünk, járjanak azok a virslujjacskák! Héraklész erre teljesen bekattant, és kiabálni kezdett.

– Nem fogok pöntyögni! Apám ilyen idős korában már gigászokat meg félszemű küklpszokat gyömöszölt bele a vulkánba!

– Mert nem volt gyerekszobája.

Ezt a hatalmas poént a szakfelügyelő asszony eresztette meg. Közelebb hajoltam, és jól megnéztem magamnak. Valami nem stimmel ezzel a nővel! Valahonnan ismerős. De honnan?!!! Közben Linosz tovább osztotta az észet:

– Köszönd meg nevelőapádnak, Amphitrüónnak, hogy ilyen kiváló nevelésben részesülhetsz!

A szakfelügyelő asszony odasúgta neki.

– ...kőagyú behemót...

– Megadja az esélyt, hogy ne csupán egy kőagyú behemót legyél, aki csak verekedni tud...

– ...zabigyerek...

– És zabigyerekkel pötyögtetni tele a földet.

És akkor rájöttem: Héra az! A szakfelügyelő valójában Zeusz felesége, ő oltogatja a pejdagógoszt, hogy dühítse fel a tesómat. De miért?!!!

Héraklész elbődült:

– Mit mondtál az apámról?!
Héra odalépett Linosz mellé, és a fülébe súgta.
– Beöltözött Amphitrüónnak...
– Mi az, nem tudtad? A te híres apád, Zeusz, beöltözött Amphitrüónnak, így csalta be magát anyátok ágyába! Ebből a csalásból lettél te...

Héraklész eddig bírta türtőztetni magát. Felemelte a lantot, és lesújtott.

Megara teljesen kiakadt.

– Linosz! Ó, istenek! Ez most miért?

A nagy jajveszékelésre berohant Alkméné és Amphitrüón.

Anyánk sírni kezdett, Héraklész meg hebegve magyarázta, hogy ő nem akarta Linoszt bántani, csak teszióra helyett zenélnie kellett, és akkor elpattant benne valami. Ő szólt, hogy le kell vezetni az energiáit!

Héra erre hangosan felnevetett:

– Tiszta apja!

Amphitrüón összekapta magát az első döbbenetből, és Héraklészra rontott:

– Ez most már több a soknál! Neked elment a maradék eszed, fiam?! Agyonütni egy pejdagógoszt?!
– Ráadásul a szakfelügyelő orra előtt! – toldotta meg Héra.

– Tömlöcbe vele!

Anyánk erre a király lába elé vetette magát.

– Ne!!! Ő nem tehet semmiről, ez Héra átka! – sikoltotta, és az állítólagos szakfelügyelőre mutatott.

Héra ekkor levette az álruháját, és megvetően mondta:

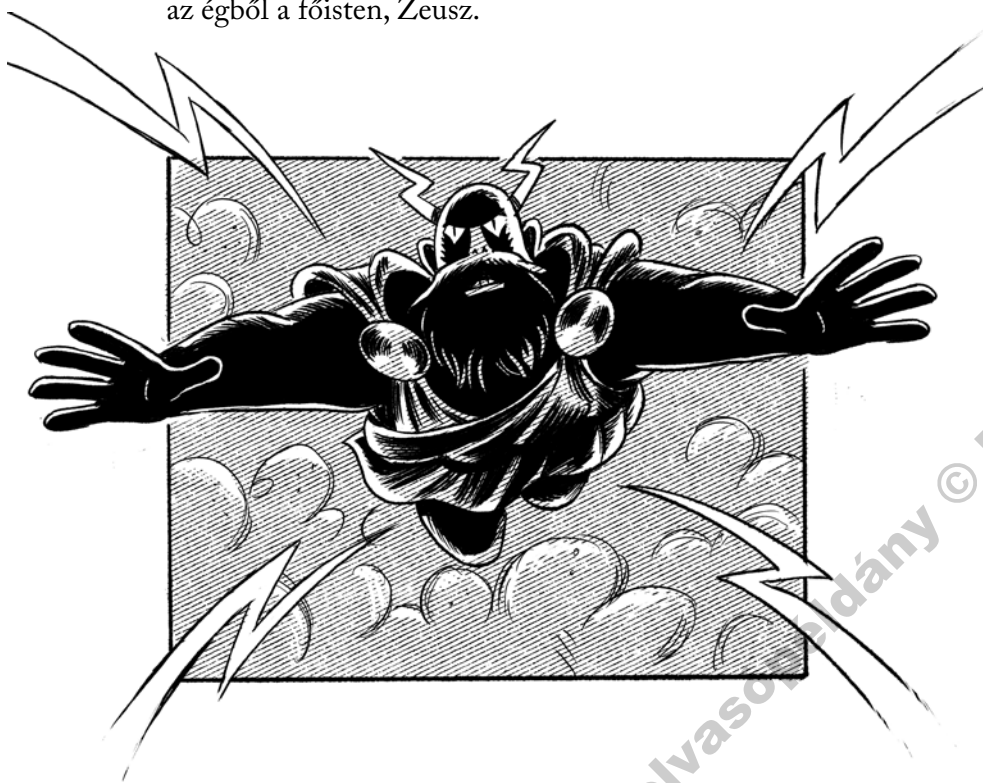
– Persze, ő semmiről nem tehet, a kis ártatlanka!

– Független bíróság fog ítélni feőle! – mondta Amphitrüón.

De a főistenasszony más véleményen volt:

– Nem kell ide bíróság! Szemet szemért, fogat fogért: le kell csapni a fejét!

Ekkor hatalmas mennydörgés rázta meg az épületet, és néhány villámlás és show-elem kíséretében leszállt az égből a főisten, Zeusz.

3. fejezet

AZ ÍTÉLET

Apám a csábítót megpillantva fülig elvörösödött, anyám pedig szemérmesen lesütötte a szemét. Amphitrüón végül összeszedte magát és megszólalt:

– Zeusz! Micsoda... khm... megtiszteltetés... hogy meglátogatod a házamat... ismét!

Héra egyáltalán nem volt elragadtatva férje váratlan megjelenésétől, alig tudta leplezni bosszúságát.

– Drágám, hogy kerülsz te ide?

– Én is örülök neked, drágám! – Zeusz egy langyos pusztit lehelt felesége homlokára, és csodálkozva körülnézett. – Mi történt itt?

– A fiad, Héraklész agyonütötte a tanítóját! – mondta Héra nyilvánvaló elégedettséggel a hangjában.

Zeusz arcán nem tükröződött semmilyen érzelem.

– Ejnye, fiam, ejnye! – mondta végül.

– Csak ennyi? – csattant fel Héra, de a főisten nem hagyta kizökkenteni magát.

FRONTÁLIS TANÍTÁS
TÖRTÉNT.

– Héraklész, felelj apádnak! – kérdezte kimerően. – Miért tetted ezt?

Héraklész dermedten állt fenséges apja színe előtt, megmukkanni sem tudott. Nem nézhettem tétlenül, hogy meg sem próbálja megvédeni magát.

– A pejdagógosz folyton izélgette, provokálta! – kiáltottam.

– Nem is igaz! – pattogott egyből Eurüsztheus.

Szerencsére Megara is mellém állt.

– De igen! – toppantott harciasan. – Folyton piszkálta!

– Elhallgassatok! – kiabált túl mindenkit Héra. – Én itt voltam, Linosz mester egyáltalán nem provokálta a gyermeket! De Megara nem ijedt meg az istennőtől.

– Miért nem hallgatnak meg minket is, hogy mi történt?!

– Frontális tanítás, az történt.

Zeusz ismét dörrentett egy hatalmasat, mire mindenki szeppenten elhallgatott.

– Hirtelen haragú, vásott gyermek! – fordult méltóságteljesen a fiához. – Hát mit tegyek most veled?

Alkméné térdre hullott:

– Kegyelmezz fiadnak!

LEBORULOK
A LÁBAD ELÉ!

Héra gúnyosan felnevetett.

– Hát persze!

Megarával egyből felsorakoztunk anyám mellé, és együtt kéreltük a főistent.

– Kegyelmezz a tesómnak, kérlek!

– Igen, igen, légy szíves!

Apám dühösen megragadta a fületem.

– Elég! Ne szóljatok bele a felnőttek dolgába!

Héra odalépett a férjéhez, és mézesmázos hangon kérlelni kezdte.

– Zeusz, drága uram... Mit szólnának az alattvalóid, ha azt látnák, hogy a fiaddal kivételezel?! Vagy ezentúl bárki büntetlenül agyoncsaphat bárkit?

Zeusz erősen törte a fejét, látszott, hogy nincs könnyű helyzetben. Mikor a csend már kezdett kínosan hosszúra nyúlni, megköszörülte a torkát, és megszólalt:

– Héraklész! Anyád könyörgése meghallgatásra talált.

– Köszönöm, ó, Zeusz! – kiáltott fel anyám boldogan.

– Nem csaplak itt helyben agyon, csak száműzlek a Kithairón hegyére. Ezentúl nevelőatyád birkáit fogod őrizni!

Anyám jókedve erre egyből elpárolgott. Kezét az égnek emelve kiáltotta:

– NEEEE! Könyörülj!

– Elhallgass, asszony! – förmedt rá az apám.

De Alkménét nem lehetett leállítani.

– Kicsapod a magas hegyre, kietlen sziklák közé, hol farkasok és medvék lesnek a nyájra?!

– Pontosan azt tervezem – bólintott Zeusz.

– A biztos halálba küldöd!

– Ha isteni vér buzog benne, fel fogja találni magát a hegytetőn is! Ott levezetheti az energiáit.

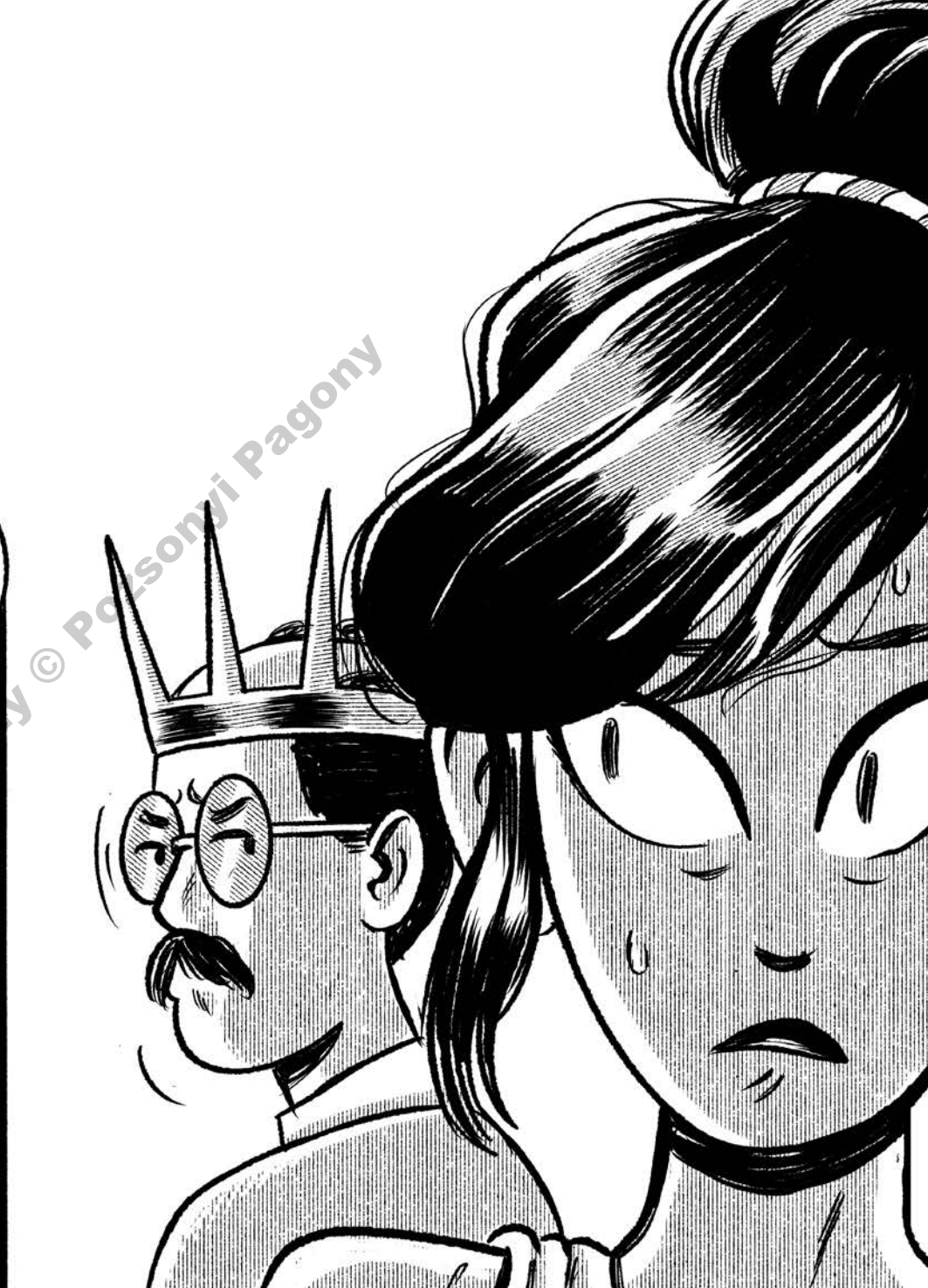
Zeusz intőn felemelte a jobb kezét, és ekkor, mintegy illusztrációképpen, hüvelyk- és mutatóujja között ívet húzott egy elektromos kisülés:

A hirtelen villanástól be kellett csukni a szemem. Éreztem, hogy Megara ijedten közelebb húzódik hozzám.

– Ha viszont kifog rajta a dolog – folytatta Zeusz az ítélethirdetést –, nem is volt méltó hozzám!

Miközben kivonult a teremből, még mosolyogva odasúgta a sokktól szinte kővé vált anyámnak.

4. fejezet

HÉRA BEKAVAR

A tesómmal eddig egy szobában laktunk, egy osztályba jártunk, együtt kajáltunk és sportoltunk, nem volt olyan nap, hogy ne találkoztunk volna. Persze néha kicsit egymás idegeire mentünk, de el se tudtuk képzelni egymás nélkül az életet. Hát... most hozzá kellett szoknunk. Héraklész elköltözött.

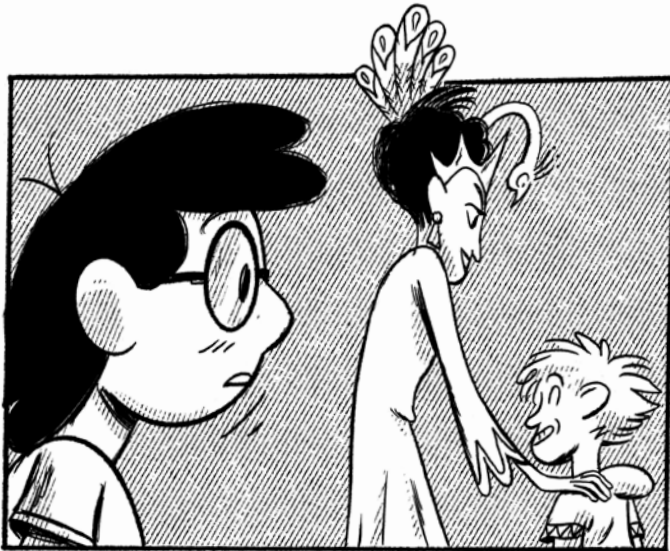
Attól a naptól kezdve apám előtt nem is beszélhettünk róla. Az osztály is szétesett. Megarát kivették a suliból, és magántanuló lett, Eurüsztheus meg váratlanul elnyert egy olümposzi ösztöndíjat.

– Gyermekem, büszke vagyok rád! – fordult Héra a kis Eurüszttheszhoz.

Eurüsztheus bizalmatlanul pislogott isteni nagynénjére.

– Ööö... igen? Miért is?

– Láttam, mit tettél! – mosolygott rá Héra. – Szembe mertél szállni Héraklészsal! Jól megmondtad neki a magadét!

– Igen?

Eurüsztheus homlokráncolva próbálta felidézni az eseményeket. Csak zavaros emlékei voltak arról a végzetes tanóráról, de könnyen meggyőzte magát, hogy valóban hősiiesen viselkedett.

– Hát igen! – bólintott komoly képpel, és kihúzta magát. – Kicsit helyretettem a fattyút, túl nagy arca volt!

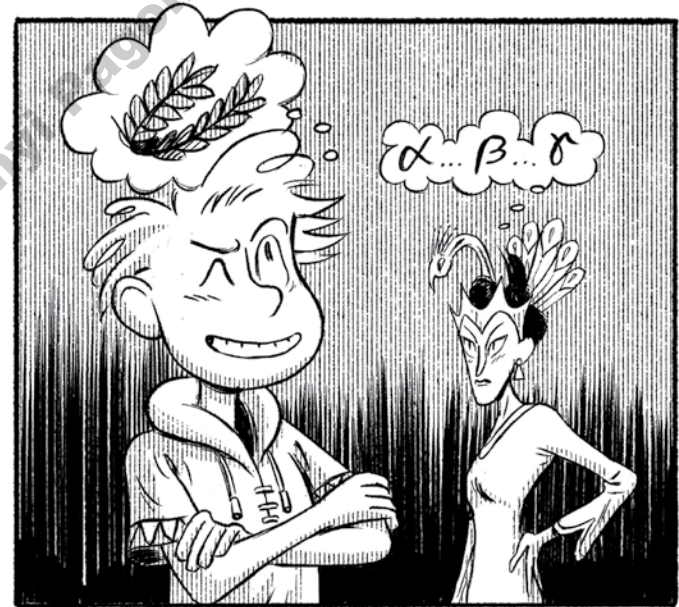
– Neked köszönhetem, hogy megszabadultam ettől az idegesítő kölyöktől! – folytatta Héra. – Fenn a hegyen majd jégkockává fagy, vagy széttépik a vadállatok!

– Megérdemli! – kiáltott harciasan a fiú.

– Így jár, aki ujjat húz...

– Eurüsztheusszal! – vágott közbe ragyogó arccal Rüszi.

Héra nagyot nyelt, és elszámolt magában tízig. Mivel ez nem volt elég ahhoz, hogy visszanyerje az önuralmát, még elmondta a görög ábécét is.

A főistennő utálta, ha félbeszakítják, ilyesmit csak Zeusztól túrt el, tőle se mindig, de mivel tervei voltak az undok kis kölyökkel, ezúttal szemet hunyt a szemtelenség felett.

– Így van! – bólintott. – Micsoda bátor fiú! Nagy jövőt jósolok neked!

Eurüsztheus felkapta a fejét.

– Igen? És mit? Mit tetszik jósolni? – kérdezte mohón.

– Persze ehhez az kell, hogy továbbra is jóban legyünk.

– Persze hogy jóban leszünk, nénikém! – buzgólkodott Rüsztí. – Mit kell tennem?

– Csak tartsd nyitva a szemed és a füled! – mondta Héra. – Tudod, Zeusz bácsikád meglehetősen... hogy is mondjam... csapodár természetű. És ennek időnként lehetnek ilyen kellemetlen következményei, mint ez az izéke... Héraklész! Ezt pedig nem akarjuk, ugye?

– Nem, nem! Nyitva tartom a fületem, nénikém! És ha hallok valami disznóságot a férjedről, azt egyből jelentem neked!

– Okos fiú! De vigyázz! – emelte fel mutatóujját Héra. – Zeusz rendkívül fondorlatos, néha hattyúnak vagy bikának álcázza magát, mikor hódítani indul! Résen kell lenned!

– Résen leszek, nénikém!

– És mit kapok cserébe? – kérdezte Rüsztí mohón csillogó szemmel. – Úgy értem... mit jósolsz nekem?

– Ha hű szolgálom leszel, segítek neked, hogy király legyél!

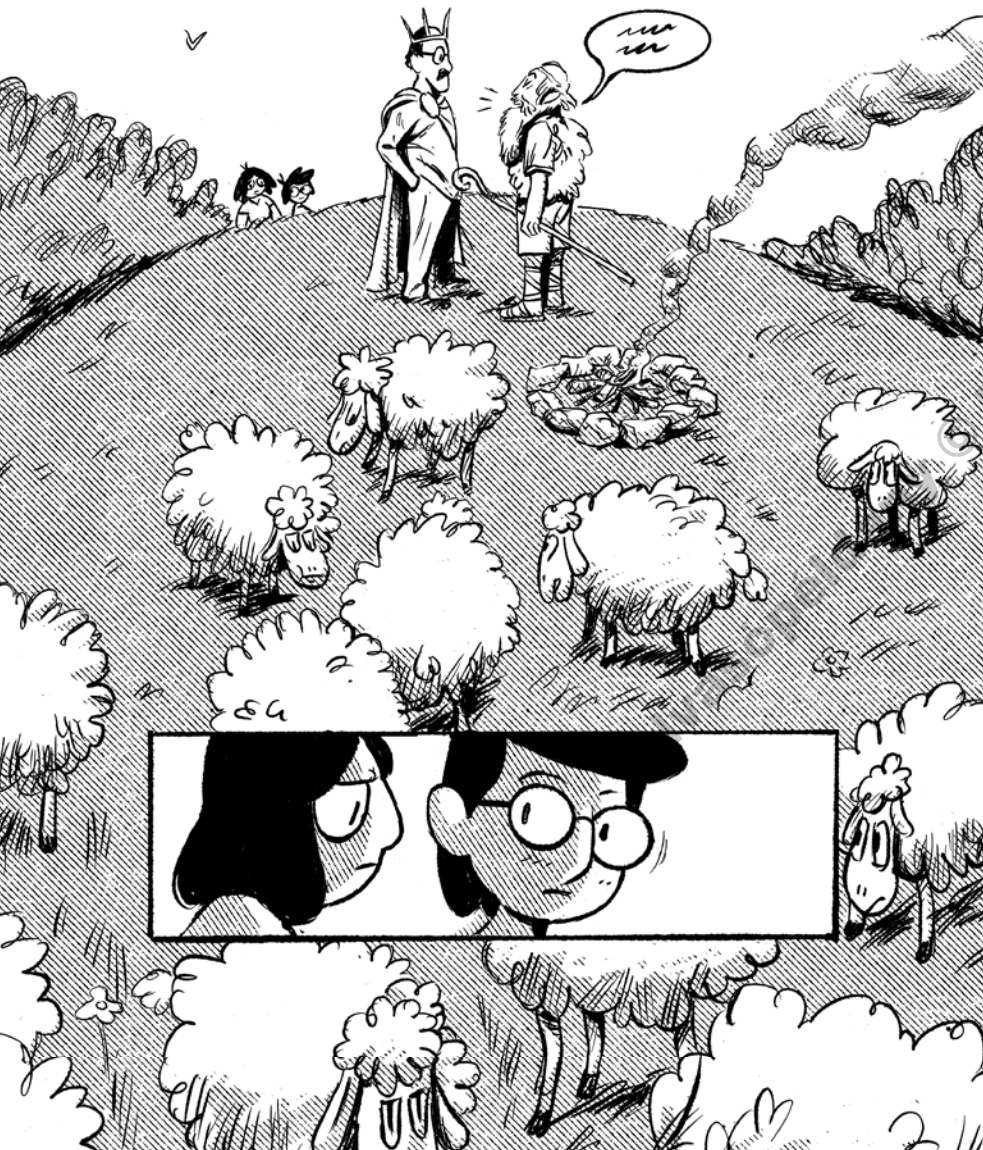
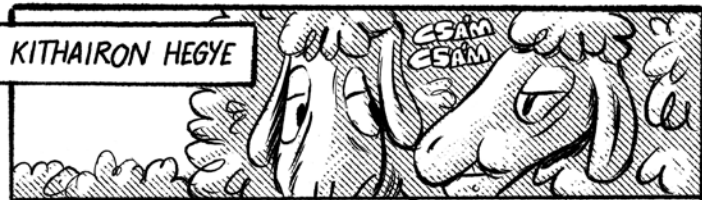
– Király?! –

– Megkapod, mondjuk... – Héra töprengve fordította a tekintetét az ég felé –, mi kéne, mi kéne... mondjuk, Mükéné trónját.

– Mükéné trónját?! – pattant fel Rüsztí lelkesen. – Nénikém, ez... ez... ez csodálatos!

Zeusz ezt a trónt valójában a fiának szánta. Héra azonban jól bekvart. Héraklész nem király lett – hanem birkapásztor.

KITHAIRON HEGYE

5. fejezet

FARKASKALAND

Apám nyáját egy Thaplosz nevű pásztor őrizte. Az öreg minden nyarat kint töltött egyedül a Kithairón hegyén, a birkáin kívül senkihez se beszélhetett, úgyhogy most boldog volt, hogy Amphitrüön király szóba állt vele.

– Azért szépen gyarapodtak tavasz óta, nem? – kérdezte jó hangosan a pásztor, mintha egy nagyothallóhoz beszélne. Még szoknia kellett a társalgási tónust.

Apám kicsit hátrébb lépett, hogy ne süketüljön meg.

– Szépnek szépek, de hol a többi?

– Hát... – vakarta a fejét Thaplosz –, nem kertelek, fenséges uram, nem hímezek-hámozok, megmondom, ahogy van, mert hát ami a szívemen, az a számon, sok rosszat el lehet rólam mondani, de az biztos, hogy nem kenyerem a szószaporítás...

– Nyögd már ki! – vágott közbe türelmetlenül Amphitrüön.

– Ennyi van – bökte ki végül a pásztor, és lesütötte a szemét.

– Ennyi micsoda?

– Birka.

Apám döbbenten nézett végig a megfogyatkozott nyájon.

– És a többi?

– Elvitte a toportyán.

– Micsoda?! – ragadta meg apám dühösen Thaplosz subáját.

– Hát nem mondták? – hebegett a pásztor. – Megüzentem én felséges uramnak még olvadás-kor, essen ki az összes fogam, feketedjen meg a nyelvem és tekeredjen az orrom köré, ha nem igaz!

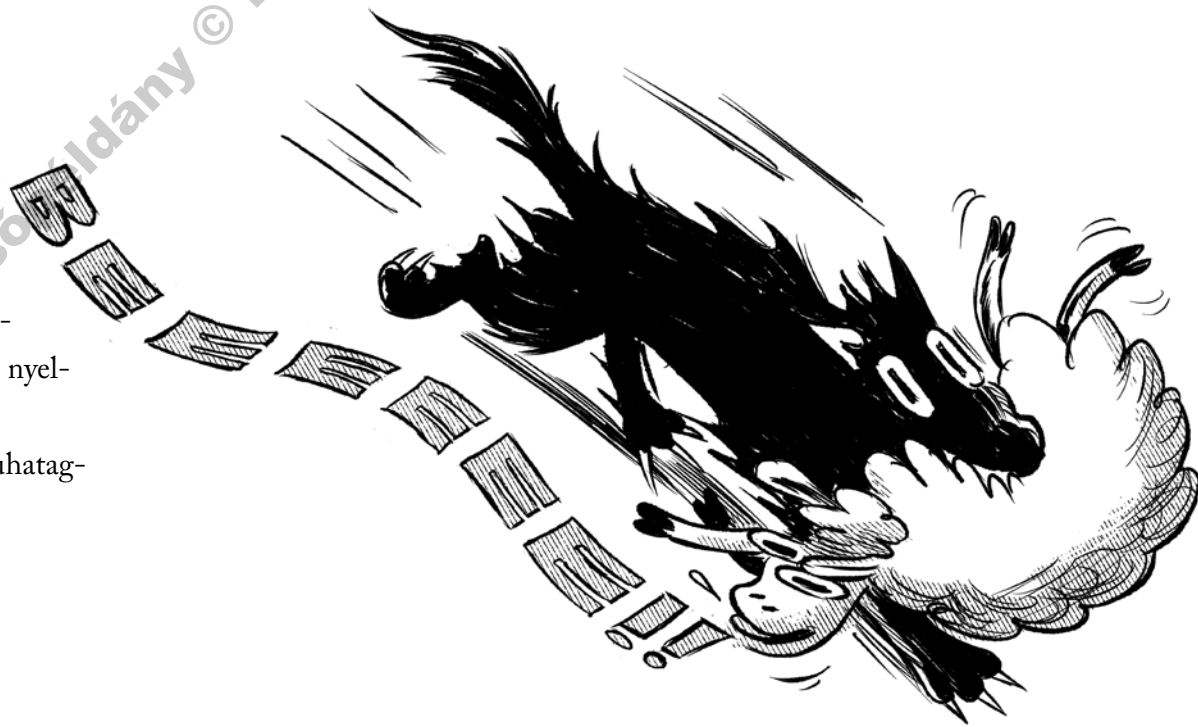
– Jó, de... – próbált gátat vetni apám a szózuhatagnak, teljességgel hiába.

– Valamilyen eszeveszett farkasfalka garázdálkodik a hegyen, minden éjjel elvisznek egy gödölyét, akármit csinálunk. Őrt állunk, tüzet gyújtunk, semmi az nekik, hiába eresztjük rá a kuvaszt, azt is széttépik. Alvilági bestia, szukapottyantotta dögök ezek, fenséges uram!

Amphitrüón fejfájósan pislogott.

– Nem lehetne, hogy egy kicsit tömörebben fogalmaznál?

– Jaj, ne tessék tőlem ilyent kérni, fenséges királyom! – óbégatott Thaplosz. – Tavasztól télig ki vagyok ide csapva a semmi közepébe, asszony, gyerek, kom-

pánia nélkül, hónapszámra nincs kivel pampognom, legalább mostan hadd szaporítsam kicsinykét a szót!

Apám magához intette Héraklést.

– Jó hírem van, pásztor, mostantól lesz kihez beszélned! Hoztam neked segítséget!

A tesóm kelleetlenül odakullogott hozzájuk. A pásztor szakértő szemmel végigmérte az új munkaerőt.

– Jól van, jó lesz, szép nagy mafla gyerek ez! – mondta elégedetten. – A farkasok ellen, mondjuk, édes mindegy, de a taligát elbírja, majd befogom trágyát hordani.

– Trágyát? – horkantott fel Héraklész.

– Gondod van a trágyahordással? – kérdezte kihívóan Amphitrüön.

Héraklész lehorgasztotta a fejét.

– Nem.

A beálló csendben a pásztor nagyot sóhajtott:

– Hát, mondjuk, nem egy szószátyár gyerek, az is igaz.

– Beszélsz majd te kettő helyett is! – veregette vállon apám az öreget.

– Na, abban nem lesz hiba! – bizonykodott Thaplosz.

– Aztán bánj vele keményen, nagyon elszemtelenedt odalenn a nagyvárosban!

– Jaj, a nagyváros, fenséges uram, tudnék én arról mesélni...

– De ne most! – vágott közbe határozottan Amphitrüön.

– Hát jó – morogta sértetten a pásztor. – Pedig...

– Mostantól pedig, ha csak egyetlen birkámnak is baja esik, ha csak egyetlen híja lesz a gödölyéknek, a ti fejetek fogja banni!

A pásztor rémülten meredt a királyra.

– Kegyelem, fenséges uram! Mire megyünk mi ketten egy egész farkasfalka ellen? Vezényelj ide egy

– Kivan, kivan, pár napig – legyintett Thaplosz. – De azért neki se lesz olyan rossz, hogy megkapta a szobátokat. Övé most az egész! Használhatja a dolgaitat, a ruháidat, az ágyadat, és ami a legfontosabb: most már nem kell senkivel osztoznia anyucin.

Héraklész eddig bírta cérnával a pásztor locsogását. Odapenderült elé, és keményen a szemé közé nézett.

– Nem lehet, hogy egy kicsit... khm... tömörebben fogalmazzon? Konkrétan bekussoljon?

Thaplosz elképedve bámult a harcias kölyökre.

– Hé, hogy beszélsz te velem?! Vigyázz, nagyon vigyázz! Azt mondta apád, hogy fogjalak keményen!

– Tudja, hogy mért vagyok én itt? – kérdezte Héraklész színtelen hangon. – Hogy mért száműztek engem ide?

– Nem, mért?

– Mert lecsaptam egy tanáromat, aki túl sokat pam-pogott.

A pásztor dühösen a fokosa után kapott, ám abban a pillanatban Héraklész megragadta a bokájánál és a csuklójánál fogva, és könnyedén a feje fölé emelte.

Ekkor a távolból hosszan elnyújtott üvöltés hallatszott.

– Farkasok! – kiáltott rémülten Thaplosz. – Tegyé! le gyorsan! Tüzet kell gyújtanunk, mielőtt beesteledik!

Héraklész lerakta a földre az öreg pásztort, aki most már egészen más szemmel nézett a nagy erejű ifjúra.

– Most akkor az lesz, hogy... hogy... – hebegett Thaplosz, miközben tekintete rémülten ide-oda patogott –, az lesz, hogy te vigyázol a nyájra, én meg... én meg elmegyek, és szerzek egy kis száraz gyújtóst az erdőből! Jó lesz így? Persze hogy jó lesz! Tartsd nyitva a szemed!

A pásztor sietve elindult a farkasüvöltéssel ellenkező irányba.

– És egy birkának, egy gödölyének se legyen híja! – kiabált még vissza.

– Hé, álljon már meg! Az erdő nem arra van!

Thaplosz nyakába szedte a lábát, és hátra sem fordulva iszkolt valami menedék felé.

– Na, ezt se látom reggelig! – morogta maga elé Héraklész, és a nyáj felé fordult.

A birkák egymáshoz zsúfolódtak, és rémülten pislogtak fel rá. Újabb farkasüvöltés hallatszott, ezúttal valamivel közelebből.

– Beee... – közölték reszketegen a birkák.

– Ne féljete, amíg engem láttok, pajtikák! Itt van a jó buzogányom! Vadolajfából faragtam! Ha idedugja

a pofáját valamelyik toportyán, megkóstoltatom vele, és nem fog neki ízleni, azt garantálom!

– Beeeee...

– Na jól van, tegyük el magunkat holnapra! – mondta Héraklész, és leheveredett egy mogyoróbokor alá. – Hú, de kemény a föld!

Kinyúlt a nyáj felé, elkapta az egyik birkát, és betette a feje alá.

- Gyere ide, te jó leszel kispárnának!
- Beeeeee!
- Na, jóccaka!

A birka riadtan kapálózott pipaszár lábaival.

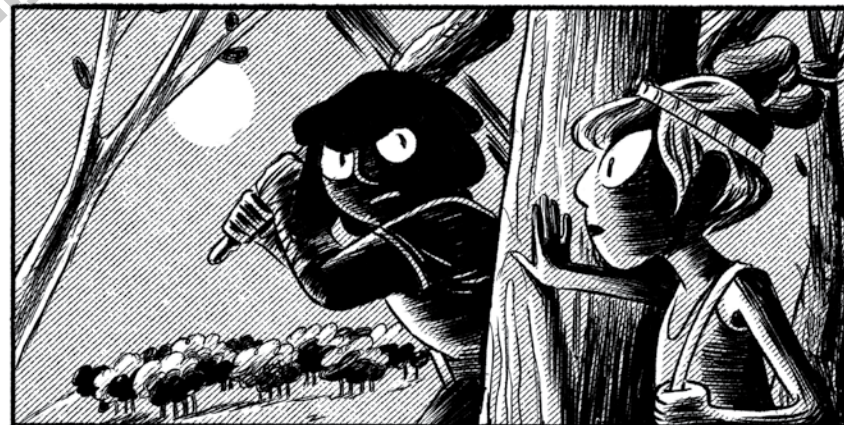
- Beeeeeeee...
- Maradjál már! Ilyen hangos kispárnát még életben nem láttam!

Száraz gally recscent a közelben, a birkák izgatottan még közelebb nyomultak egymáshoz. A kispárna alig hallhatóan bégetett.

- Beee...

- Én is hallottam, nyugi! – suttogta Héraklész, majd nesztelenül felkelt, és megragadta a buzogányát. – Maradj itt, ne menj sehova! Te leszel a csali!

Újabb gally recscent, és most már látni is lehetett egy közeledő árnyat a bokrok között. Héraklész felemelte jó buzogányát. Az árny már csak egy karnyújtásnyira volt... Héraklész már majdnem lesújtott, mikor meghallotta a csilingelő lányhangot.

- Héraklész! Merre vagy?!

A bokor mögül egy szép, fiatal lány lépett ki karján egy kosárral.

– Megara? – ámult Héraklész, és gyorsan a háta mögé rejtette a buzogányát.

A királynő megfordult.

– Hát itt vagy? – felhúzott szemöldökkel végigmérte a fiút. – Mit akarsz azzal a furkósbottal? Engem is fejbe akartál csapni?

Héraklész zavartan mentegetőzött.

– Azt hittem, hogy farkas vagy, és el akarod vinni a birkámat.

– Birka? Hol? – csillant fel a királynő szeme, és körbenézett.

A kispárnának használt birka remegő lábakkal állt a pásztorfiú mellett.

– Jaj, de cuki pici bari! Biri-bari! Megsimizhetem?

– Persze!

A királynő gyorsan letérdelt a birka mellé, és gyengéden simogatni kezdte.

– De puha! Hogy hívják?

– Ööö... – Héraklész a fejét vakarta. – Kispárna.

– Kispárna, milyen hülye neve van! Legyen inkább Szintike!

– Vagy inkább Héra, höhő! – vigyorgott serkenő bajsza alatt a tesóm.

Megara azonban nem vette a poént.

– Nem kéne így beszélned, Héraklész! Ezért jutottál ide! Miért kell folyton provokálnod az égieket?

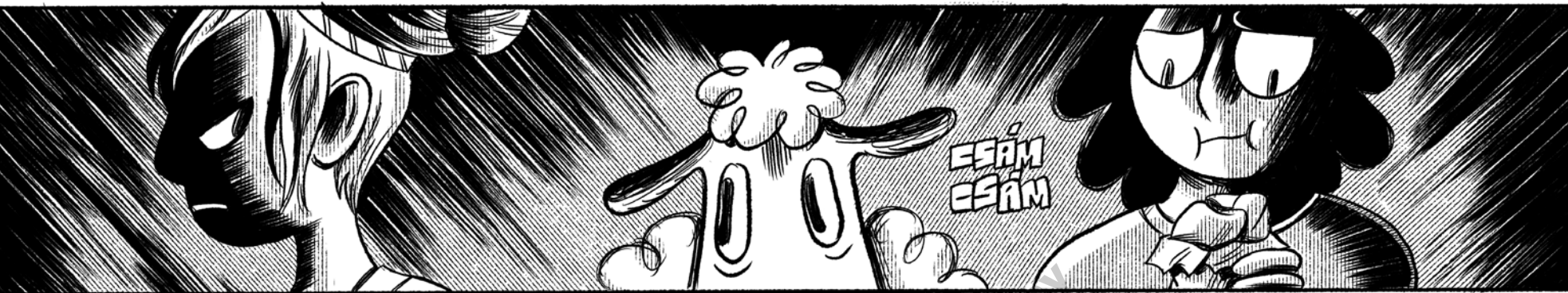
Héraklész elkomorodott.

– Ott a pont.

– Gyere, Szintike, megfésülgetlek!

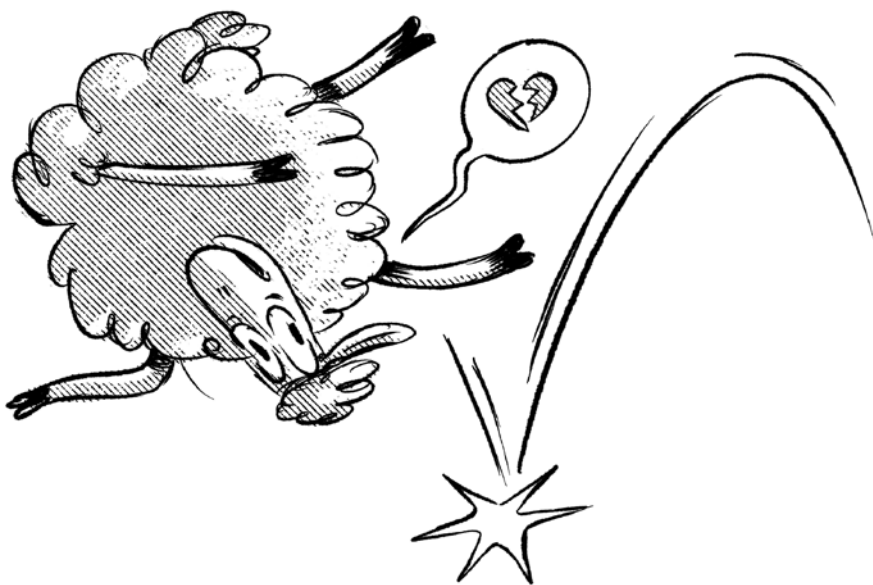
A királynő elővett a kosárból egy hajkefét, és finoman végigsimított vele a birka sűrű gyapján. Héraklész szimatolni kezdett.

– Figyu már, neked van ilyen jó illatod?
– Ja, hoztam pár gíroszt. Gondoltam, kajás vagy.
– Gíroszt?! Hol van?! Mennyi?! – lelkesedett Héraklész.
– Tudom, hogy mindig kettőt szoktál kérni, úgy-hogy hoztam hármat! – mondta Megara, és a kosárra bökött.
– Istennő vagy!
– Sajnos nem.
Héraklész gyorsan kivette a kosárból a gíroszokat, és nagyokat nyelve kérdezte:
– Hagyma, csípős, minden ment bele?
– Nem, hagymát nem kértem – sütötte le a szemét Megara.
Az ifjú megütközve nézett.
– Mert?
– Baj?

– Nem, végül is. Én csípősen szeretem – vonta meg a vállát Héraklész. – Jó sok fekete borssal vagy extra csilivel.
– Te csókolóztál már? – kérdezte váratlanul a lány.
Héraklész torkán akadt az első falat, eszelősen köhögni kezdett. Viszont egy idő után, mivel sikerült elkerülnie a fulladást, kénytelen volt válaszolni.
– Így... így, így konkrétan nem. Ciki?
– Nem – mondta a királylány. – Még én sem, amúgy.
Itt hosszú csend következett. Nem néztek egymásra. Megara a lábát maga alá húzva, kecses nyakát kinyújtva, festői pózban ült az ezüstösen csillogó holdfényben. Héraklész a gíroszra sandított.
– Figyu, nem baj, ha nekiállok? Rohadt éhes vagyok!
– Persze, egyél csak! – mondta a királylány sértetten.
– De... most mi van? – bizonytalanodott el Héraklész. – Kérsz?

– Nem.

– Biztos? Látom, hogy valami van!

A királylány hirtelen szembefordult Héraklésszal, és villámló tekintettel mondta.

– Figyu, kiszöktem hozzád az éjszaka közepén, itt vagyunk kettesben, mi kell még? Ha azt mondd, hogy extra csili, itt hagylak a francba!

– Nem, nem, dehogy! – tiltakozott Héraklész, majd hamiskás mosollyal hozzátette. – Inkább egy kis sült krumpli.

Megara felpattant, és a kifésült birkát hisztisen a földre dobva elindult vissza a város felé.

– Beeee! – méltatlankodott a kispárna.

– Most hova mész?! – kiáltott Héraklész. – Poén volt! Nem gondoltam komolyan! Megara, állj már meg! Szeretlek!

A lány lassan visszafordul.

– Mit mondtál?

– Hát... igen – vett egy nagy levegőt Héraklész. – Amióta megláttalak. Csak nem tudtam, hogy... hogy is mondjam meg. És most már mindegy is. Elszúr-tam! Nem bírtam az indulataimmal, és... Tessék, ez lett a vége, birkapásztor lettem! Te meg egy királylány. Semmi közünk nem lehet egymáshoz!

– Ezt ki mondja? – kérdezte megindult hangon a lány.

– Viccelsz?! Mindenki rád hajt, királyfik, félistenek, én meg csak nyomorult vesztes vagyok itt a birkák között!

– Beeee – helyeselt a kispárna.

Megara nem látta olyan sötéten a dolgot.

– Miért, az tök romantikus, a királylány meg a pásztor!

– Ja persze! – mondta Héraklész, és a gíroszt visszahajította a kosárba. Még az étvágya is elment a keserű gondolatoktól.

– Bukolikus szerelmi költészet, most tanultuk! –
magyarázta a királynő.

– Ti már ilyeneket vesztek? Na látod, erről beszél-
tem, belőled királynőt nevelnek, én meg csak egy bun-
kó maradok!

– Majd feljárok hozzád, jó?

Megara közelebb húzódott a fiúhoz, és megfogta
a kezét. Héraklész megdermedt a váratlan érintéstől.

– Jó – nyögte halkán.

– És együtt tanulunk. Jó?

Héraklész megbűvölve nézte a lányt.

– Jó... tanulni... persze... tanulni, az jó – dadogta. –
Majd... majd felhozod a leckét.

Megara közelebb hajolt, és csókra tartotta a száját.

– Simán.

Ekkor fenyegető morgás hallatszott a hátuk mögül.

– Hallottad? – kérdezte szeppenten Megara, és a fiú
erős mellkasához simult.

A sötétben rosszindulattól parázsló szemek villog-
tak rájuk. A rémült birkák egészen összezsúfolódtak
körülvöttük.

– Beeeeee...

A sötétből lesunyt fejű árnyalakok lopakodtak elő.
Héraklész óvatosan a buzogányáért nyúlt. A farkasok
lassan, sompolyogva körülvették őket.

– Megara, állj szorosan mögém! – mondta határo-
zott hangon a fiú.

– Lehet, hogy csak a kaja kell nekik! – suttogta a ki-
rálynő. – Dobjuk oda nekik!

– A gíroszom?! Soha!

Az egyik farkas hátulról rárontott Héraklészra, ha-
talmatlan ívben vetette rá magát, de még a levegőben
megismerkedett a vadolajfából készült buzogány gö-
csörtös nyelvvel. Nyekkenve ért földet, és többé meg
sem mozdult. A többi farkas ettől vérszemet kapott,
egyszerre vetették rá magukat Héraklészra, hogy bosz-
szút álljanak társukért. Héraklész kemény ütései csak

úgy záporoztak mindenfelé, a farkasok vonyítása mesz-
szíre elhallatszott.

Aztán egyszerre csend lett.

6. fejezet

MÉGIS VAN BOCSÁNAT?

Héraklész azon az éjszakán megszabadította a Kithairón hegyét a farkasoktól. A pásztorok hősként ünnepték, Megara apja is hálás volt, hogy megmentette a lánya életét, úgyhogy onnantól kezdve sokan rágták Amphitrüón fülét, hogy bocsásson meg nevelt fiának. A legaktívabb természetesen anyám volt.

– Jóvátette a hibáját!

– Hogyan?! Mert agyonütött néhány veszett kutyát?!

– Azok a farkasok a nyájadat dézsmálták, komoly kárt tettek a vagyonodban... – erősködött Alkméné.

– Szerinted egy pejdagógoszt agyonütni egyszerűen *hiba?*

Amphitrüón hajthatatlannak látszott. Előléptem az oszlop takarásából, hogy anyám segítségére legyek.

– Az a pejdagógosz rosszul bánt vele, ezt Iphiklész is megmondhatja! Igaz, kicsim?

– Igaz! Szadizta! – helyesltem buzgón.

– A gyereket hagyd ki ebből!

Alkméné azonban tovább érvelt.

– A thébai király is kegyelmi kérvényt adott be! Hé-
raklész megmentette a lánya életét!

– Egyszer az én életemet is megmentette, apu! –
tettem gyorsan hozzá.

– Így van, megmentette a kígyóktól! Látod, szívem,
Héraklész jó gyerek! Miért kéne egész életében bűn-
hódnie, mert egyszer hibázott?!

– Egyszer?! – hördült fel apám. – Az egész létezése
folyamatos kihívás az égiek ellen, félistennek képze-
li magát...

– Mert az is – bukott ki Alkméné száján, de szinte
azonnal megbánta. Ez érzékeny téma volt, és nem volt
túl okos dolog ezt most felemlíteni.

Amphitrüón megbántva hallgatott.

– Hányszor kell még ezt az orrom alá dörgölnöd?

– Bocsáss meg, én nem úgy...!

Reménytelennek tűnt, hogy anyám ebből még jól ki-
tud jönni, ám ekkor stratégiát váltott. Lehajtotta a fejét,
vett néhány mély levegőt, és mikor újból kiegyenese-
dett, hatalmas könnyek ragyogtak gyönyörű szemében.

– Amphitrüón... kedvesem... – szipogta ellágyul-
va. – Annyira hálás vagyok neked, hogy mindennek

ellenére, ami történt, elfogadtad őt, befogadtad, együtt
neveltél a másik gyermekünkkel! Csodálatos apja vol-
tál! Ne hagyd, hogy most keményszívűnek tartsanak!
Bocsáss meg neki!

És ezzel hozzábújt Amphitrüónhoz, akit szemmel
láthatóan megérintettek felesége szavai. Ennek ellené-
re apám tovább kérte magát:

– Még ha én meg is bocsátanék neki, nem haragítom-
e ezzel magamra az isteneket? A fiad főbenjáró
bünt követett el, az alól élő ember nem oldozhatja fel!

Úgy éreztem, közbe kell avatkoznom.

Mindketten rám néztek.

– Mit mondasz, kicsim? – kérdezte Alkméné.

– Kérdezzük meg az isteneket! Menjünk el Delphoiba, kérjünk jóslatot! Abból majd kiderül, mi a szándékuk a tesómmal.

– Ez milyen remek ötlet! Köszönöm, Iphiklész!

– Delphoiba? – kérdezte bizalmatlanul apám.

– Látod, milyen okos fiunk van?! – lelkesedett Alkméné. – Van egy ilyen okos fiunk, és van egy bátor. Az nem olyan okos, de azért nem bűnhődhet egész életében!

– Már megbánta! – tettem hozzá sietve. – És nem is direkt csinálta!

– Persze hogy nem, csak hirtelen haragú...

Amphitrüónnak elege lett a hangzavarból, ingerülten dobbantott.

– Jól van, elég!

Anyám intett, hogy lépjek oda hozzá. Megfogtuk egymás kezét. Úgy álltunk Amphitrüón előtt, mint két alázatos kérelmező.

– Hogy döntöttél, életem? – kérdezte remegő hangon Alkméné.

– Rendben van, kikérem az égiek tanácsát, elmegyünk Delphoiba...

– Kedvesem, ez...

– De egyet meg kell ígéred! – vágott közbe a király. – Akármilyen lesz a döntés, azt elfogadod kellő alázattal, és nem nyaggatsz tovább! És te sem, Iphiklész! Hát meg lehet őrülni tőletek!

– Elfogadom! Akármilyen lesz a jóslat! – mondta ünnepeles hangon anyám.

7. fejezet

A JÓSLAT

Egy hétre rá elutaztunk Héraklésszal Delphoiba. Napokig zötykölődtünk egy ökrös szekéren.

Útközben anyánk kiokosított minket, hogy régen a jósnő temploma csak egy babérágakból eszkábált kunyhó volt. A Föld istennőjének, Gaiának szentelt helyen állítólag kábító hatású gázok szivárogtak elő a mélyből, ezért építették fölé a templomot.

– Akkor a jósnőnek a kábító gázoktól lesznek látomásai? – kérdezte Héraklész szorongva. – Mi lesz, ha valami hülyeséget fog látni?

– Ne beszélj csúnyán, Héraklész! A jósnő az istenek szolgája, nem beszél hülyeséget!

Az egykori kunyhó helyén most egy díszes kőtemplom állt hosszú szöveggel a homlokzatán. Így kezdődött: ISMERD MEG MAGADAT! És ez volt a vége: GAZDAGODJ IGAZSÁGOS ÚTON!

Ők mondjuk elég jól érthettek a meggazdagodáshoz, mert jókora összeget kellett leszurkolnunk a kaput őrző papnak, mielőtt beléptünk a szentély területére. Ráadásul nők nem mehettek be a templomba, úgyhogy anyánknak kinn kellett maradnia. Ezután Héraklész és én rituális fürdőt vettünk a Kasztália-forrásban, majd órákig várakoztattak minket egy félhomályos előcsarnokban. Már esteledett, mikor újból felbukkant egy pap, és intett, hogy kövessük.

Ahogy közeleedtünk a belső szentélyhez, egyre sötétebb lett, és mindenféle misztikus, csengő-bongó hangok szűrődtek ki a teremből. Mikor beléptünk a jósnőhöz, egyből megcsapott valami kesernyés szag.

– Érzed? – suttogta Héraklész.

– Gáz!

– Ja, eléggé.

A jósnő egy háromlábú sámli kuporgott egy lyuk felett, amiből sűrű füst gomolygott elő. A nő valamit mormolt, de alig lehetett hallani az arcára boruló csuklyától.

Héraklész elfogódottan lépett közelebb, kezében az ajándékot szorongatva.

– Hahó! Jó helyen járunk? Szeretnék jóslatni.

A morgás felerősödött a csuklya alatt.

– Onoxu dorasz hiperboresz hodai.

– Értem. Illetve nem – mondta Héraklész, és segélykérően rám nézett.

Sajnos nem segíthettem, mert én sem értettem semmit a halandzsából.

– A nehezlet leteszi, a könnyűt kinn hagyja! – mondta a jósnő immár emberi nyelven.

– Mi?!

Egy ideig tanácstalanul néztünk egymásra.

– Lehet, hogy az ajándéokra céloz – mondtam bizonytalanul.

– Ja, igen! – Héraklész lerakta a gondosan becsomagolt ajándékot az oltár elé. – Édesanyám küldi. Alkméné királyné. Azt hiszem, ékszerek.

– A nehezlet leteszi... – kezdte újra a jósnő, de Héraklész közbevágott.

– Már le is tettem!

– A nehéz bűnt leteheted, ha agyonnyomja, még nehezebb.

Nem kísért többé az utálat...
Az lemossa rólad a vérbűnt.

Héraklész arca felderült.

– Tizenkét munka? Az nem is olyan rossz! Megcsinálok én akár dupla annyit is annak a királynak!

De korai volt az öröme. Akkor még nem tudta, hogy Mükénében ki uralkodik.

– Ezt vágod? – nézett rám Héraklész.

– Nem.

– Valamivel agyon kell nyomnom a bűnt... valami nehezebbel... – törte a fejét veszettül a tesóm. – De mi nehezebb, mint a bűn?

– Talán a jó cselekedet – tippeltem.

A jósnő erre újra megszólalt, ezúttal versben:

Szolgálod a mükénéi királyt...

Az kiszab rád tizenkét munkát...

Ha elvégzed mind a munkákat...

8. fejezet

KINOS MEGLEPETÉS

Delphoiból egyből odamentünk, hogy megkeressük a királyt.

– Vezessetek a király elé! – kiáltotta Héraklész az udvarra érve, hogy még a vár legtávolabbi sarkában is hallották. – Azt a jóslatot kaptam, hogy a szolgálatába kell állnom!

Itt is vártak minket csomó ideig, de aztán nagy sokára kinyílt a trónterem ajtaja, megszólaltak a kürtök, és bevonult a мүкénéi király. Mármint egy kölyökképű, nyápic alak mindenféle drága kelmébe betekerve, koronával a fején. Nem akartam hinni a szememnek! De Héraklész sem! RÜSZTI VOLT AZ!

– Rüsztli! Tényleg te vagy az? Ne már! Mi ez a maszkara rajtad, Rüsztikém?!

– Eurüsztheus király! – helyesbített Mükéné uralkodója. – Hajts térdet urad és parancsolód előtt!

Héraklészből kirobbant a nevetés.

– Mi? Ne már! Ugye ez csak valami vicc? – fordult felém.

– Attól tartok, nem az – válaszoltam savanyú képpel. – Neki szolgálsz, amíg ki nem állod a tizenkét próbát.

– Ez nem ér! Arról nem volt szó, hogy csicskája legyek a Rüsztinek! Ne már!

– Azt hiszem, tudom már, ki volt az a jósnő Delphoiban.

Héraklész elborzadva meredt rám.

– Ne már?! Ki?! HÉRA?

– Akkor mondom is az első próbát! – vigyorgott elégedetten Rüsztli.

9. fejezet

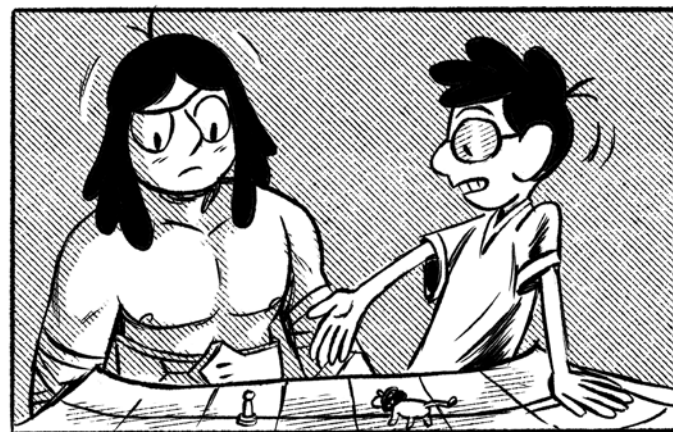
EGY KIS OROSZLÁNSZAG

Héraklész első feladata az volt, hogy meg kellett ölnie az emberevő nemei oroszlánt. Az apró probléma csupán az volt ezzel, hogy a messze földön hírhedt fenevadnak állítólag Szeléné holdistennő volt az anyja, ezért ezen a csodaállaton nem fogott semmilyen fegyver. Vastag bőréről lepattantak a nyílvesszők, sőt, még a dárdák is!

Ehhez képest a tesómnak meg kellett nyúznia és el kellett hoznia a fenevad legendás bőrét.

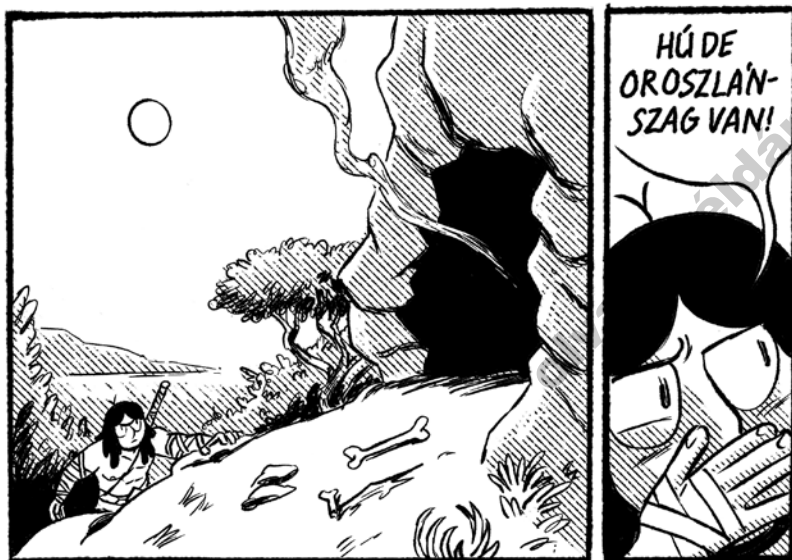
HÁT KÖSZI, RÜSZTI!

Héraklésszal előre átbeszéltük a stratégiát.

Megmondtam neki, hogy ne is próbálkozzon fegyverekkel. Egyetlen nyílvevő sem tudott volna áthatolni a vadállat vastag bundáján. Szóval mindenképp birkóznia kellett vele.

Az argoszi síkság északi szegélyén, magas hegyek között fut az út, amely Korinthoszba vezet. Az egyik legmagasabb hegy oldalát sűrűn barlangok lyuggatják, ezért Trétosznak, azaz „Átfúrtnak” hívják. Ebben a barlangrendszerben élt a hatalmas oroszlán, amely rettegésben tartotta az egész hegyvidéket.

Héraklész már majdnem egy hónapja távol volt, és mi semmit nem tudtunk róla. Anyám egész nap az elsötétített palotában hevert jeges borogatással a fején, Megara pedig naponta tízszer szaladt át hozzánk.

– Van róla valami hír? – kérdezte mindig reménykedve.

És a válasz mindig ugyanaz volt.

– Sajnos semmi.

– Már meg kellett volna jönnie, huszonnyolc napja elment!

– Huszonkilenc – helyesbítettem.

Megara megragadta a kezem, és szinte rimáncodva mondta.

– Menjünk oda, Iphiklész!

– Minek? – húztam ki a kezem a szorításból. – Ha felfalta az oroszlán, már úgysem tudunk mit csinálni.

– Hogy mondhatasz ilyet?! Nem falta fel!

– Jó, akkor nem falta fel.

– Be vagy rezelve, látom rajtad! – kiabált a királynő. – Tele a gatya, mi?! Ő bezzeg érted menne! Senki nem olyan bátor, mint Héraklész!

Ekkor Eurüsztheusz király, azaz Rüszi lépett be a terembe.

Megara hátat fordított a vigyorgó Rüsztinek. De az nem zavartatta magát.

– Már úgy civakodtok, mint egy házaspár. De néld bele magad, Iphiklész! Ha az a nagy melák testvéred elpatkol, én jövök a sorban! – Rüsztí odalépett, és megsimogatta a lány éjfekete haját. – Megara az én feleségem lesz!

Megara az érintésre hirtelen megpördült, és ellökte magától a király kezét.

– Álmodik a nyomor! – sziszegte villámló szemmel.
– Mi van?! – emelte fel a hangját Rüsztí. – Hogy beszélsz te Mükéné királyával?!

Megara ettől kicsit visszavett, és szelídebben mondta:

– Jó, elnézést!

– Héra nekem ígérte a kezéd!

– Mi az, hogy *ígérte*?! Hogy kihez megyek, azt majd én eldöntöm, jó?! És már el is döntöttem!

– Jaj, ne durcáskodjál már! – Rüsztí megint közelebb lépett a lányhoz, és vigyorogva magához húzta. – Bár még ez is jól áll neked!

– Engedj el! Engedjél már el!

– Akarod mondani: „Engedjen el, felséges királyom!”

Megara kelleetlenül megismételte.

– Engedjen el, felséges királyom!

– Nem engedlek! – mondta röhögve a király, és nyálas szájjal csücsörített. – Puszit!

– Pfuj!

Ekkor egy mély, mutáló hang szólalt meg a terem végéből.

– Na mi van, Rüsztí?

Mindannyian odafordultunk.

Héraklész állt az ajtóban, kezében az olajfa buzogánnyal. A legyőzött oroszlán megnyúzott bőrét palástként magára terítette. Vészjósló arccal lépett a király felé.

– Nekem nem adsz pusztit... nyuszi?! – és itt mordult egyet, mire Eurüsztheusz sikoltva átrohant a termen, és fejest ugrott egy jókora rézkorsóba.

Megara is ugrott egy nagyot, csakhogy ő a tesóm nyakába.

– Héraklész! Már úgy aggódtam érted! Hol voltál eddig?!

– Kicsit elpilledtem bunyó után, úgyhogy ledőltem aludni.

– Egy hónapra?
– Mindig imádozt szunyálni – jegyeztem meg.

Héraklész csak ekkor vett észre.

– Helló, öcsi! – tárta szét két hatalmas karját.

– Speciel a bátyád vagyok, két perccel.

Megöleltük egymást. Csak remélni mertem, hogy örömeben nem fog engem is összeroppantani, mint azt az oroszlánt.

– Nagy ötlet volt, hogy tömjem be a barlang egyik kijáratát! – mondta Hérakész. – Így nem tudott kiszökni a cica! Kösz, tesó!

– Nincs mit, tesó!

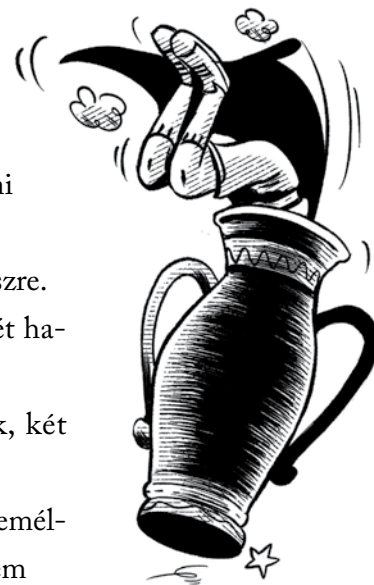
Megara érdeklődve fordult felém.

– Segítettél neki?

– Á, csak együtt dolgoztuk ki a stratégiát – legyintettem, de azért jólesett a lány szemében csillogó elismerés.

– Nagy sztratégosz az öcsi!

Héraklész levette magáról az oroszlán megnyúzott bőrét, és kiterítette a földre.

10. fejezet

ÚJABB FELADATOK

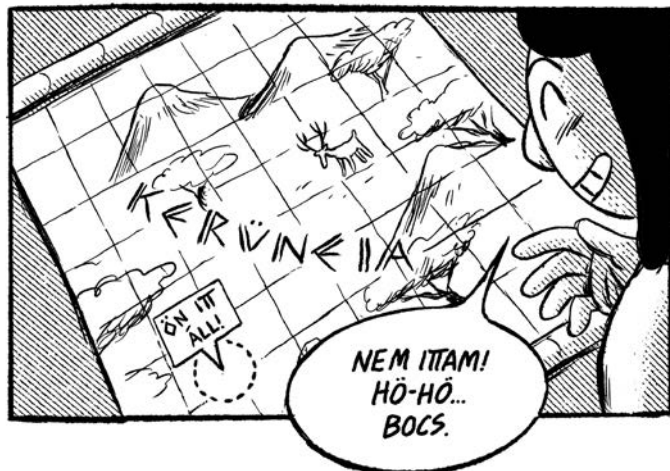
Másnap Héraklész újabb feladatokat kapott Eurüsztheusz királytól... Élve kellett elfognia a kerünieiai szarvast. Átszáguldottak Argoszon, Árkádián... Tesóm egészen a világ széléig üldözte a gímszarvast, ott aztán megragadta az agancsát, összekötötte a lábait, és a vállára vetette.

A következő feladata az volt, hogy egyetlen nap alatt ki kellett takarítani a Napisten tehéncsordáját őrző Augeiasz istállóit. Héraklész elment terepszemlézni, és lógó orral jött vissza.

– Esélyem nincs, tesó! – mondta sóhajtva. – Megnéztem az istállókat, van belőlük vagy száz, és mind csurig van trágyával! Ne tudd meg!

Újra összehívtunk egy stratégiai megbeszélést. Összehajoltunk a térkép felett. Órákig bámultuk a térképet eredménytelenül. Végül eszembe jutott valami.

– Itt ez a folyó. Szerintem tömd el a medrét kövekkel, hadd áradjon ki! Aztán gátakkal vezesd át a vizet az istállókon, az majd kisöpri a mocskot!

Héraklésznak tetszett az ötlet.

– Mekkora királyság! Kösz, tesó!

– Nincs mit, tesó!

Ez pipa! A következő munka az volt, hogy leterítse az erümanthoszi vadkant.

Ez is pipa! Aztán jött egy kőkemény próba. A sztüm-phaloszi húsevő madarak. Azt beszéltek, ezek a mocsári lények emberevő madarak voltak, Arész nevelte őket. Olyan éles volt a tolluk, hogy megsebezte, akire ráesett.

A mocsár halálhozó szirénjei... ahogy a költő mondja: „Pusztító tűznél is sebesebben szállnak az alkonyi isten partja felé.”

Hát igen, merthogy a tesóm a másvilágra küldte őket.

De Rüsztinek ez sem volt elég. Másnap egy újabb feladattal rukkolt elő:

– A következő munkádnak azt szabom ki, hogy menj Kréta szigetére, fogd el és szelídítsd meg Minós vad bikáját!

Héraklész arcán egy friss sebhely tanúskodott a húsevő madarakkal folytatott küzdelemből. Fáradtnak és törődöttnek érezte magát, egyáltalán nem volt kedve újra csatába menni.

– Tényleg, Rüsztí? – mordult rosszkedvűen. – És miért nem fogod el te azt a bikát?

– Nem én vezekelek! – vi-gyorgott kajánul Eurüsztheusz.

Úgyhogy a tesóm kénytelen-kelletlen elindult Krétára. Ez talán az egyik legismertebb kalandja, emlékét számtalan műalkotás és szuvenir őrzi. Ezen a vázaképen például remekül látni, ahogy tesóm az állat szája és elülső lába köré hurkol egy kötelet, majd meglegyinti a buzogányával.

Héraklész a parancsnak megfelelően megszelídítette a bikát, és szépen hazaballagott vele. Aztán persze szabadon engedte a trónteremben, hogy Rüsztí se maradjon ki a sportolásból.

A király ismét a rézkorsóba menekült.

Héraklésznek ezután Pontoszbba kellett mennie, hogy elhozza Hippolüté amazon királynő övét. Ehhez megint elő kellett szednünk a térképet.

– Hol a pitliben van az a Pontosz? – vakarta a fejét a tesóm.

Az az igazság, hogy ezt én sem tudtam. Az biztos, hogy nem volt közel, mert még nem tanultuk.

– Szerintem... itt valahol – körözött Héraklész uja bizonytalanul a térkép fölött.

És akkor megláttam. Nem lettem tőle boldog, meszszebb volt, mint gondoltam.

– Nézd! Itt, Kis-Ázsiában, a Fekete-tenger partján!

– Miért nem figyeltem föcin?

A helyzet tovább fokozódott.

– Ajjaj!

– Mi van?

– Át kell menned Antaiosz földjén!

– És az mért baj? – nézett rám kérdőn Héraklész.

– Állítólag egy idióta, minden idegenbe beleköt.

Valószínűleg meg kell verekedned vele!

– Nem probléma!

Előkerestem a törökönyvemet, hátha van valami benne Antaioszról. És volt!

– Azt írják, hatalmas termetű óriás, és a földből nyeri az erejét.

– Földet eszik? – kérdezte Héraklész fintorogva.

– Nem! Viszont mindig megújul az ereje, ha földdel érintkezik. Úgyhogy ne hagyd, hogy birkózás előtt

megszórja magát homokkal! És ne dobd a földre! Leghetőleg a levegőben kell megverned!

– Bíz rád, öcskös! Felütöm az égig!

11. fejezet

ERŐS FELÜTÉS

Antaiosz még hatalmasabb és még ijesztőbb volt, mint ahogy a törökönyvben írták. Ormótlan teste akkora volt, hogy amikor hajnalban a tengerparton nyújtózkodott, az árnyékába befért tizenkét bálna.

A Pontoszba vezető út magas sziklák között kanyargott meredeken, úgyhogy Héraklésznak mindenképpen itt kellett áthaladnia, ha nem akarta megkerülni a fél világot. Márpedig nem akarta. A szurdok bejáratánál egy fura épület állt – Antaiosz ugyanis megőrizte áldozatainak koponyáit, és azzal fedte be a templomot, amit a Földanyának emelt.

– A te fejed is ott lesz a kupac tetején, kölyök! – zengett egy öblös hang a sziklák közül.

Héraklész megfordult. Az óriás szétvetett lábbal állt mögötte, és vigyorogva nézett le rá.

– Ahhoz előbb le kell szedned a fejemet, tata! – kiabált felfelé a tesóm.

– Mit mondtál, hencegő?! – lengette meg bütykös öklét Antaiosz.

Héraklész tetőtől talpig végigmérte ellenfelét. Az óriás mezítláb volt, a lábujjai akkorák voltak, mint egy-egy cipősdoboz, a térdkalácsa meg kábé, mint egy mosdókagyló. A felsőtestén sem hordott semmit, csak a derekára csavart egy szoknyaszerű valamit cserzett leopárd- és oroszlánbőrből. Antaiosz állítólag oroszlánhúst evett, és a puszta földön aludt, hogy megőrizze iszonyú erejét.

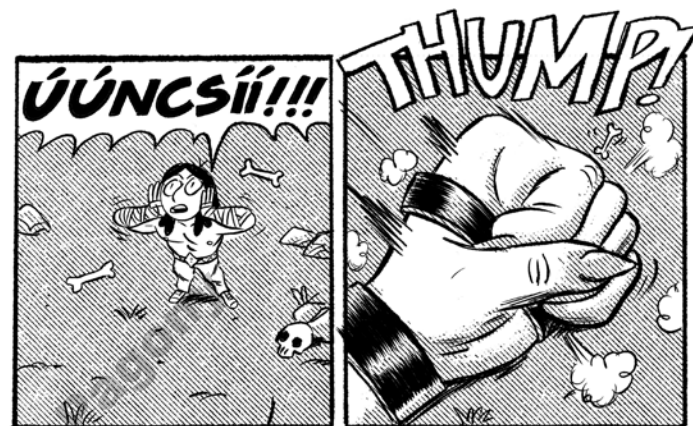
– Tényleg szép, nagy marha ember vagy, de azért el foglak páholni – közölte Héraklész, majd bokszoló-alapállásba helyezkedett, és enyhén rugózni kezdett. – Én Zeusz fia vagyok, úgyhogy neked annyi, melák!

Az óriás nem hitt a szemének. Még életében nem találkozott ilyen szemtelen halandóval.

– Meguntad az életedet, kölyök? – bömbölte.

– Uncsi! – mondta Héraklész, és egy villámgyors mozdulattal bokán rúgta ellenfelét. – Mutasd, mit tudsz!

Antaioszt nem kellett sokáig nógatni, félkézzel megragadta a tesóm, és úgy földhöz vágta, hogy csak úgy nyekkent.

– Rendben... – köpkölte a port Héraklész, miközben feltápáskodott. – Mit szólnál, ha kiegyeznénk döntetlenben?

– Ennyit tudsz?! Elégge harmatos! Nem hinném, hogy Zeusz az apád, akkor keményebb fából faragtak volna!

– Figyu, egyszerűen arról van szó, hogy meg kell csinálnom tizenkét próbát, és te nem vagy rajta a listámon. Be kell osztanom az erőmet, világos? Szóval hajlandó vagyok megkegyelmezni.

Antaiosz hasát fogta a nevetéstől.

– Megkegyelmezni! Ez jó!!!

Az óriás előregörnyedt, felmarkolt egy adag vizes homokot, és elkezdte bekenni vele a testét.

– Hé, nem sarazunk! – kiáltott rá Héraklész.

De a melák nem zavartatta magát, tovább folytatta a különös mosakodást.

– Nem földelünk, hallod?! Tudom, hogy a földből nyered az erődöt! Úgysem fogom hagyni, hogy a földre essél!

– Azt meg hogy csinálod, harmatom? – röhögött Antaiosz.

– Dekázni fogok veled! Nézd, így!

Héraklész felkapott egy göröngyöt, és a lábával dekázott vele párat, míg a földdarab szét nem porlott.

Antaiosz megelegelte a tréfát.

– Torkig vagyok a szemtelenségeddel, picinyem! – hörögte. – Úgyhogy betömöm a szádat földdel!

– Lehet próbálkozni, tata!

Ekkor az óriás rárontott a tesómra. Irgalmatlan ökölharc kezdődött. Hatalmas ütéseiket a sziklák visszhangosan felerősítették, egész Kis-Ázsiában lehetett hallani. Napsütötte, tiszta idő volt, senki nem értette, honnan jöhet ez az iszonyú mennydörgés.

Váltakozó szerencsével folyt a küzdelem. Héraklész figyelt, hogy ellenfele ne kerüljön a földre, és ne tudja onnan visszanyerni az erejét. Az óriás végül teljesen kifáradt, és akkor a tesóm beváltotta ígését: felütötte az égig.

Héraklész még vigyorogva kiabált utána.

– Mondd meg apámnak odafenn, hogy üdvözlöm! Heves mennydörgés és villámlás volt a válasz.

Mindezt később Héraklész mesélte el nekem, úgyhogy lehet benne némi túlzás. De a lényeg tekintve valószínűleg igaz, mert tényleg eljutott az amazon királynőhöz, ahogy az később minden kétséget kizáróan kiderült.

12. fejezet

EGY AMAZON RENDEL

Héraklész már majdnem egy hónapja úton volt, mikor váratlan látogatót kaptam. Nesztelenül lépett mögém, majdnem frászt kaptam, amikor megszólított.

– Iphiklész! Most akkor óvjunk, vagy mi legyen?

Összerezentem, és felnéztem a leckémből. Valahonnan ismerős volt ez a hideg, színtelen női hang. Héra, hát persze!

Ezúttal nem volt semmiféle álruhában, egyszerű utcai, pontosabban égi viseletben libgett be hozzám. Leült az íróasztalom szélére, keresztbe fonta maga előtt a karját, és kérdően nézett a szemembe.

– Miért kéne óvni? – hebegtem.

– Tanácsokkal látod el Héraklészt, ez szabálytalan! – csóválta a fejét az istenasszony. – Egyedül kell kiállnia a próbákat!

– Én csak... – kezdtem a mentegetőzésbe. – Én... vagyis... velem csak megbeszéli a terveit.

– Én ezt másképp látom – mondta Héra nyugodt, tárgyilagos hangon. – Segítesz neki.

– A testvérem. Persze hogy segíték!

– Egyrészt csak a féltestvéred, másrészt miért jó az neked, hogyha Héraklész még híresebb lesz? Már így is el van szállva magától! Téged meg nem ismer senki. Bizony, a világ szemében csak egy senki vagy. Iphiklész, az meg ki? Pedig mindent neked köszönhet ez a felfuvalkodott hólyag!

Egy ideig nem tudtam megszólalni. Erre egyáltalán nem számítottam. Héra a legtitkosabb gondolataimat mondta ki. Néha, amikor Héraklészt ünnepelték...

szóval nem is néha, hanem gyakran... ez nekem is bevillant, de aztán elszégyelltem magam, és próbáltam elhessegetni a gondolatot.

– Azért ez túlzás! – szólaltam meg végül. – A lényegét ő csinálja.

– Ő az ököl, de te vagy az agy – folytatta az érvelést az istenasszony. – Vagyis csak *voltál*, mert most ennek vége van, Iphiklész! Bízunk rá a maradék munkát a tesódra! Rendben?

Nem válaszoltam egyből. Gondolatban átfutottam a lehetőségeken, de hamar beláttam, hogy Héra akaratával szemben nem dacolhatok.

– Rendben! – mondtam halkán.

– Én ezt így igazságosabbnak érzem. Végül is te kaparod ki neki a gesztenyét, a dicsfény viszont Héraklészra ragyog. Övé lesz Megara keze is. Pedig neked is tetszik a lány, tudom!

Megvontam a vállam.

– Csak jóban vagyunk.

– Á, több ez annál! – somolygott az istenasszony. – Csak soha nem merted beleélni magad, mert ott állt előtted a sorban széles vállával a szupersztár bátyád.

– Egyébként az öcsém, de mindegy.

– Két perccel! Hát ez az! De ez a két perc, amivel idősebb vagy, valahogy el van sumákolva! Pedig te vagy a rangidős, neked jár Megara keze!

Ekkor Eurüsztheus dugta ki a fejét a rézkorsóból. Ezek szerint egész idő alatt ott kupogott.

– De nénikém, a királynő kezét nekem ígérted! Héra tekintete egy csapásra elborult.

– Te most hallgass, Eurüsztheus! Azt ígértem, hogy megkapod a lány kezét, ha Héraklész belepusztul a próbákba. De ha ez a nagyokos segít neki, erre semmi esélyünk, ezt most már te is beláthatod!

– Jó, de azért... – próbálkozott Rüszi, de a nagynénje egyből beléfojtotta a szót.

– Te csak kuporogsz a pánikszobádban! Semmi hasznodat nem veszem! Úgyhogy hallgass!

Ekkor lépett be a terembe fűjtatva Héraklész, a vállára vetve egy összekötözött lányt hozott.

– Rüszi király! – harsogta. – Teljesítettem ezt a próbát is! Meghoztam az amazon királynő övét!

Rüszi remegő térdel hátrált isteni nagynénje mögé.

– Ne hagyj, hogy bántson, nénikém! – nyöszörögte.

Héraklész letette a márványpadlóra az összekötözött amazont. Héra érdeklődve lépett oda.

– Héraklész! Ha jól látom, nemcsak az övet hoztad el, hanem a királynőt is!

– Nem tudtam, hogy kell kikapcsolni ezt a hülye övet, úgyhogy elhoztam a csajt is.

Hippolüté, az amazon királynő megpróbált mondani valamit, de a szája elé kötött rongytól ez nem igazán sikerült.

– Miért van bekötve a szája? – kérdezte Héra.

– Van rá okom, hidd el!

– Kösd ki!

Héraklész kelletlenül levette a kötést a királynő szájáról, és onnantól kezdve már kristálytisztán lehetett hallani a királynő kiforrott véleményét. Hippolütéből csak úgy ömlött a szó.

– Rám ront, megkötöz, vállára dob, mint egy zsák krumplit, méltóságomban kiüresít és tárgyiasít, tipikus férfimentalitás!

– Kösd vissza! – szólt sietve Héra, ám még mielőtt a tesóm engedelmeskedett volna, az amazon királynő hátrébb ugrott.

– Nem! Ne merészed! Női harcosaim már nyilvánvalóan csatasorba álltak, hogy megtorolják elrablásomat!

– De hát nem raboltalak el! – tiltakozott Héraklész.

– Nem, mi?! Akkor hogy kerülök ide?!

Megarához időközben eljutott a hír, hogy kedvese szerencsésen visszaérkezett, úgyhogy szinte berepült a terembe, és már messziről kiabált:

– Hol van?! Hogy vagy, én hősöm?!

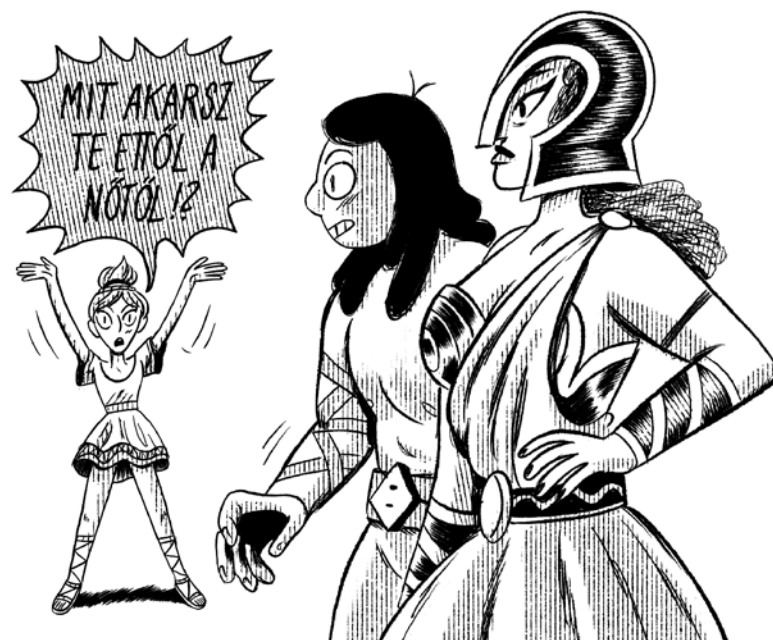
A nagy hős azonban még a szabadkozással volt elfoglalva.

– Nekem csak az öved kellett volna! – mondta az amazonnak. – Én mondtam, hogy vedd le az övedet!

– Persze! – mosolygott gúnyosan a királynő. – És ha leveszem az övemet, akkor még mi mindent kellett volna levennem?!

– Ne már, pfuj, semmit!

Megara döbbsen hallgatta a beszélgetést.

– Mondom, hogy semmit, csak ezt az övet! Csak nem tudtam kikapcsolni.

Megara szeme narancsméretűre tágult.

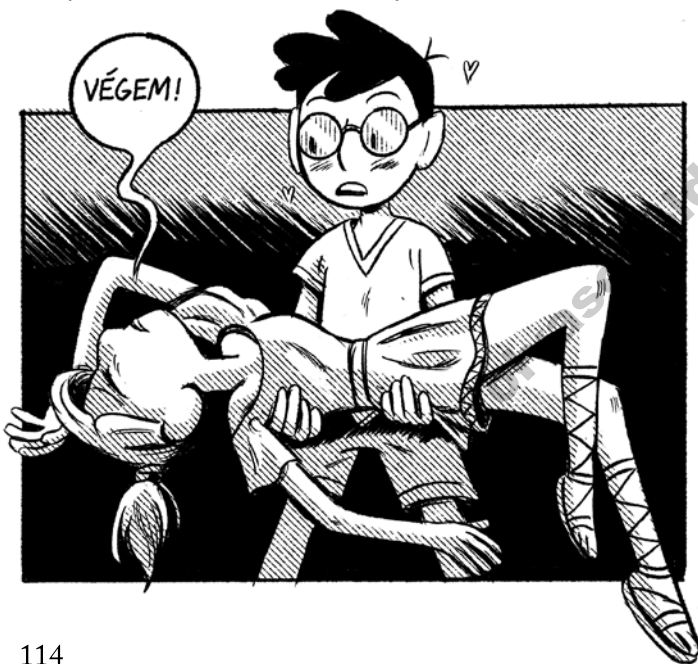
– Te ki akartad kapcsolni ennek a nőnek az övét?
De miért?

– Mert ez a munkám, szívem! – magyarázta Héraklész.

Az amazon királynő is csipőre tette a kezét.

– Ez a munkád, hogy nőket vetkőztessél?!

– Ó, istenek! Végem! – lehelte Megara, majd lehuntya szemét, és a karomba ájult.

Héraklész tovább mentegőzött.

– De hát nem én akartam, a Rüszi mondta!

– Ki az a Rüszi?! – kérdezte az amazon.

– Eurüsztheus király! – lépett elő felbátorodva Rüszi, és tógáját igazgatva igyekezett minél méltóságteljesebbre vágni magát.

Az amazon királynő szúrós szemmel méregette.

– Te küldted oda, hogy vegye el az övem?

– Én. Csakis én – bólintott Rüszi, mire a szemébe csúszott a koronája.

– De minek neked az övem?

Rüszi király megigazította a koronáját, és igyekezett a legelbűvölőbb mosolyát az arcára varázsolni.

– Mert tetszik. Csecse.

Héraklész megelégette a bazsalygást.

– Na, itt van neked az öv, Rüszi, ez is pipa! Kérem a következő munkát, essünk túl rajta!

– Itt van az öv, de benne van egy nő is. Szedd ki belőle a nőt, és akkor megkapod a teljesítésigazolást – közölte elégedetten Eurüsztheus.

– De hogy a nyavalyába szedjem ki?!

– Mit tudom én, oldd meg!

Héraklész a fejét vakarva nézte a lányt.

– Üssem ki belőle?
– Hé, hé, HÉÉÉÉ! – kiáltott Hippolüté. – Ha nem akartok háborút népeink között, akkor egy ujjal sem nyúltok hozzám!

– Fiúk, elég! – harsant Héra hangja. – Ez itt egy királynő! Ráadásul egy büszke, rettenthetetlen nép, az amazonok királynője! Beszéljenek vele megfelelő hangon!

Az ifjú királynő hálásan nézett védelmezőjére.

– Így van! Végre egy normális nő! – helyeselt megkönnyebbülten.

A főistennő odalépett Hippolütéhez, és a derekára simuló aranyövre mutatott.

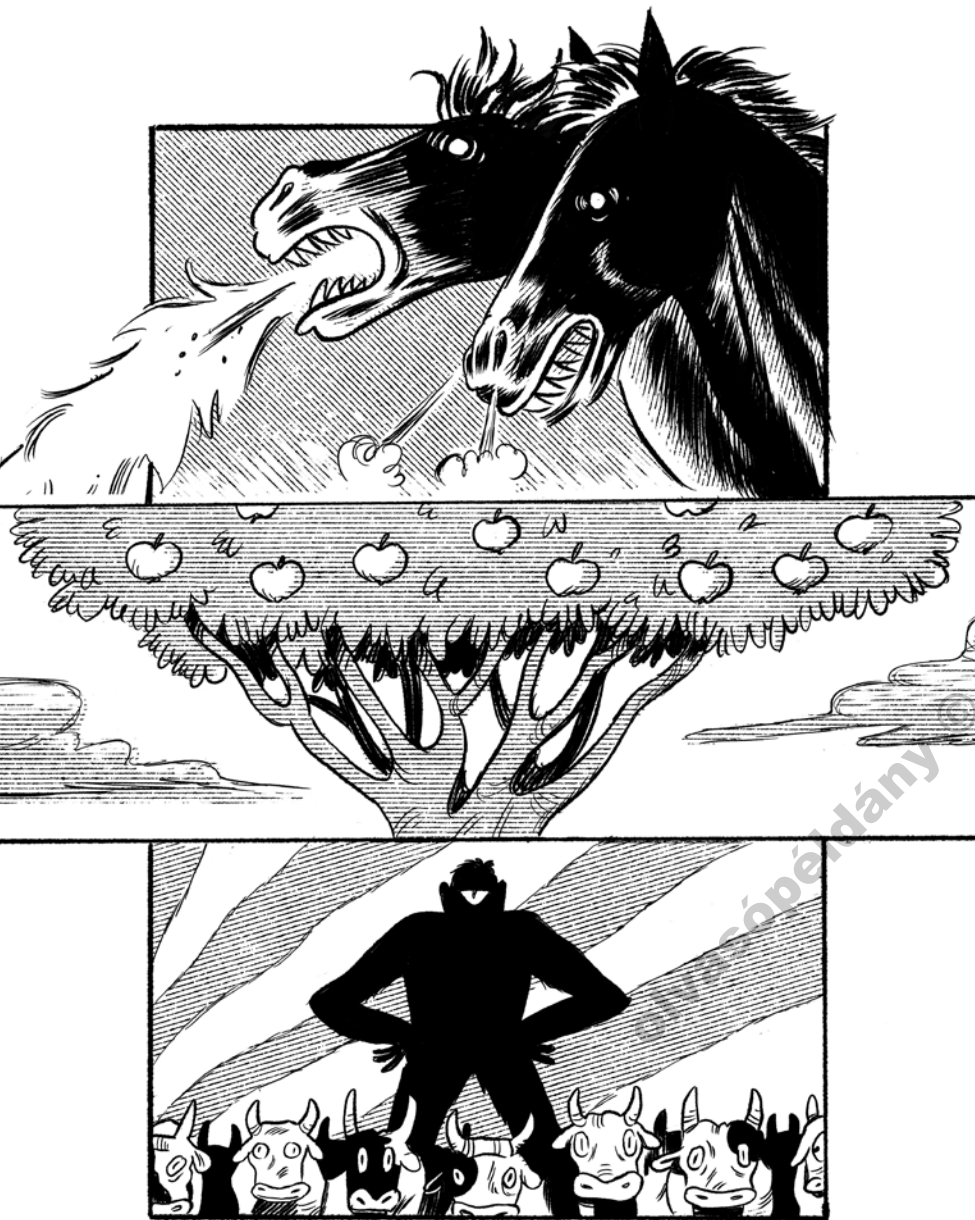
– Kapd le gyorsan a bizsut a derekadról, szívem, amíg szépen mondom, különben kiszögeztetlek a férjemmel a Kaukázus sziklájára, a tűztolvaj Prométheusz mellé, ahol keselyű fogja kitépni mindennap a májadat, ami másnapra mindig újránő. VILÁGOS?!

Héra szavait döbönt csend fogadta. A halottsápadt Hippolüté nagyot nyelt, majd halkán csak annyit mondott.

– Neked odaadom, Héra... De csak mert ilyen szépen kértél!

És lecsatolta a derekáról az aranyövet. (Nagyon sajnáltam szegényt. Megfogadtam, hogy megpróbálok valahogy megvigasztalni.)

13. fejezet

RUTINMELŐK

Utána jött még néhány rutinmunka. A tesóm megszerzte Diomédész lovait, a Heszperiszek aranyalmáit, elhajtotta Gérüón szörnyeteg marháit...

Héraklész mindent megcsinált szépen, határidőre. Azért szép lassan kezdett már belefáradni, és néhány kisebb sebet is szerzett. Héra pedig egyre jobban befejsült, hogy nem tud eléggé nehéz feladatot adni neki. Így aztán kitalálta a legnagyobb szemétséget. Elküldte oda, ahol még élő ember nem járt. Leküldte az Alvilágba.

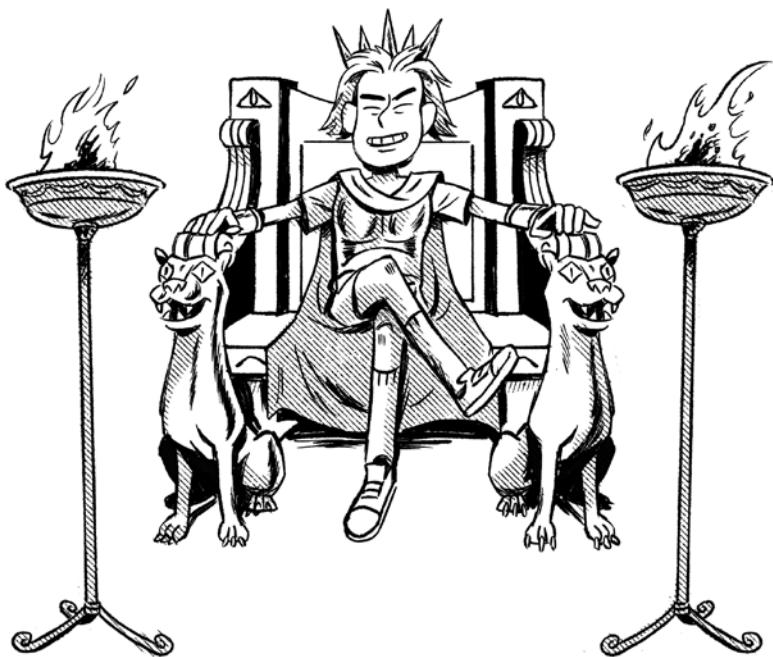
– Hozd el nekem láncra verve az Alvilágot őrző háromfejű kutyát, Kerberoszt! – adta ki a parancsot Rüsztí. – Indulj azonnal, egy percet se késlekedj!

Héraklész csüggedten állt a trón lábánál.

– Jól van, mindjárt!

– Azt mondtam, induljál, Héraklész, mégpedig most! – követelőzött a király.

– Csak fújok egyet!

– Nem fújhatsz, indulás!

Héraklész felemelte a fejét, és tőle meglehetősen szokatlan szelídséggel kérdezte:

– Miért vagy ilyen szemét velem? De most komolyan, Rüsztí? Élvezed?

– Miért, te nem szemétkedtél velem eleget?

– Mikor?

– Mindig! Egész gyerekkorunkban! El akartam énekelni a himnuszt, amit neked írtam, és nem hagytad!

Héraklész meglepve nézett össze velem, aztán visszafordult a király felé.

– Még mindig ezen van leakadva? Mikor volt már ez?

– Elvetted a lantomat, és ráültél, hogy ne tudjak rajta játszani! – folytatta Rüsztí a sérelmek felhánytorgatását. – Szemétség volt, vagy nem? Na, halljuk, ha akkora hős vagy!

A tesóm ezen kissé eltöprengett.

– Hát ja, sokszor voltam bunkó veled – bólintott végül.

Eurüsztheus ezen eléggé meglepődött, nem számított beismerésre.

– De miért? – kérdezte aztán elbizonytalanodva.

– Nem is tudom... Vicces volt, hogy mennyire be vagy tojva tőlem. Jó volt, hogy mások röhögtek, amikor szívatlak.

– Tehát beismered, hogy ok nélkül szívattál!

– Azt nem mondtam, hogy ok nélkül!

– Miért, mi okod volt rá?!

– Mit tudom én, idegesítettél!

– De mi?!

– Hogy mindig ott koslattál utánam, dalokat írtál nekem... Úgy viselkedtél, mint aki szerelmes belém.

– Micsoda?! Sze-szerelmes?! – pattant fel a trónról elvörösödött képpel Rüszi.

– Jól van, nem ciki az!

– Honnan veszed ezt az örültséget?!

– Mindig a lányokkal barátkoztál. Jól tanultál, mindig megvolt a leckéd gyöngybetűkkel, de tornából fel voltál mentve...

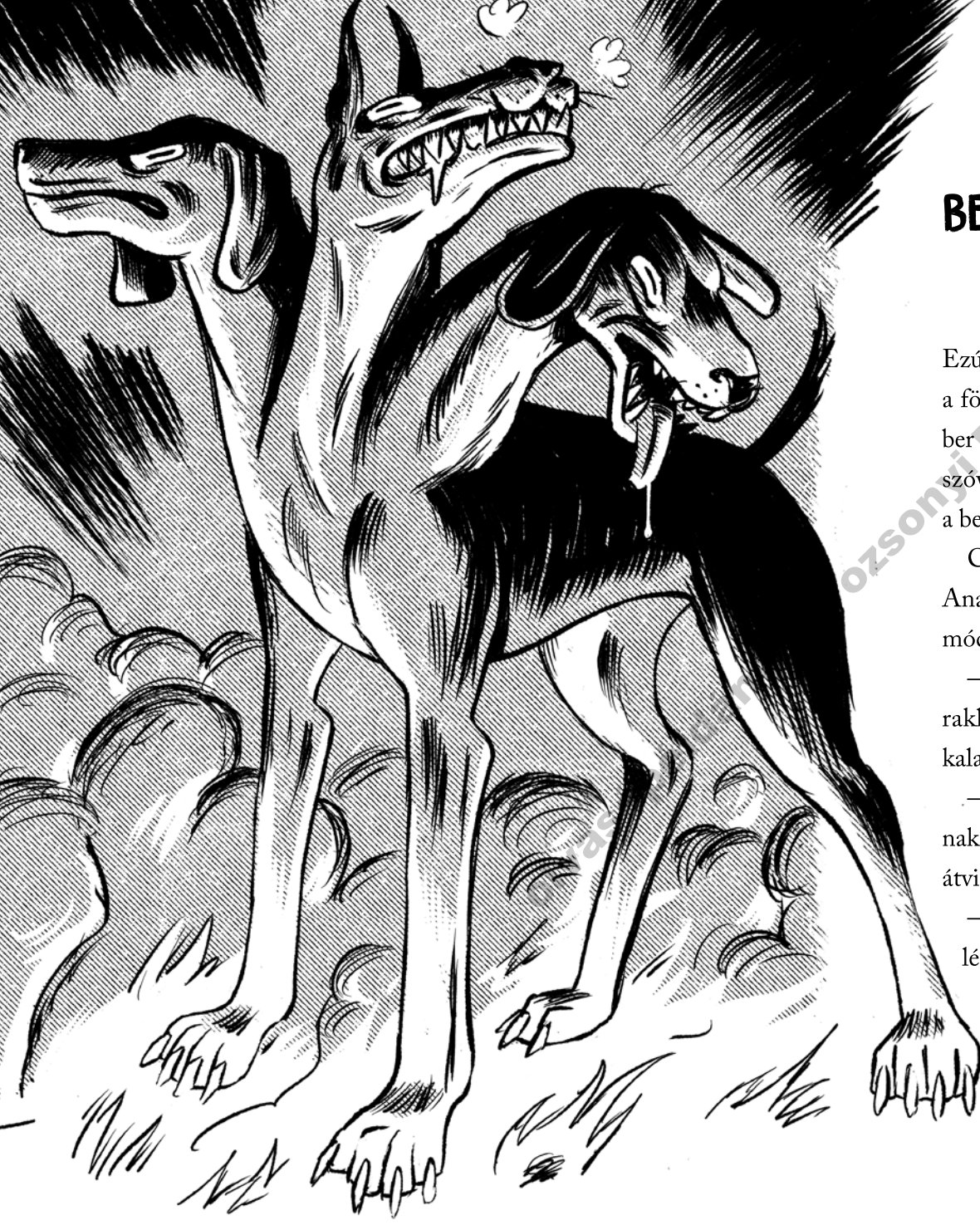
– ELÉG!!! – szakította félbe a király. – Takarodj a pokolba! Illetve... – Rüszi nagyot nyelt, megpróbálta visszanyerni az önuralmát. – Ha nem indulsz el két percen belül az Alvilágba, érvénytelennek tekintem a próbát!

Eurüsztheus a palástját suhogtatva, feldúltan indult kifelé a trónteremből. A tesóm még utánakiáltott:

– Sajnálom, Rüszi! Bunkó voltam, bocs! Bocsáss meg!

De a király nem bocsátott meg. Úgyhogy a tesómnak nem volt más választása, el kellett indulnia az Alvilágba.

14. fejezet

BEVÁSÁRLÓLISTA AZ ALVILÁGBA

Ezúttal a térkép sem segített. Az Alvilágról nem írnak a földrajzkönyvek. Talán azért, mert ott még élő ember nem járt. Vagy, mondjuk ha arra tévedt egy geodéta, szóval hogy földmérő, azt biztos elintézte Kerberosz, a bejáratot őrző kutya.

Csak annyit találtam a jegyzeteim között, hogy Anaximandrosz szerint az Alvilág kutyája rendkívüli módon szereti a csirkemájas jutalomfalatot.

– Jutifali! – írta fel nagy, kissé esetlen betűkkel Hé-
raklész egy papírra. Bevásárlólistával készült a nagy
kalandra.

– És legyen nálad pénz is! Azt mondják, az Alvilág-
nak van egy határfolyója. A révész egy aranyobolosért
átvisz a túlsó partra.

– A-rany-o-bo-losz – folytatta a tesóm a jegyzete-
lést. – Na, még váltanom is kell!

Mindent beszereztünk, aztán kikísértem a városhatárig. Mielőtt elbúcsúzhattunk volna, Héraklész komoly képpel felém fordult.

– Szerinted miért hagyja ezt az apám? Nem szívtam még eleget?

Erre nem tudtam mit mondani.

– És most leküldenek az Alvilágba! Ez nem fair! Ő a főisten, elintézhetné, hogy végre megbocsássanak már! Nem?!

– Nem tudom, nem ismerem az apádat.

– Hát én se nagyon! Életemben talán kétszer láttam. Ott él a felhők között, az Olümposzon... – Héraklész az ég felé fordította a tekintetét. – Lehet, hogy azt se érdekli, mi van velem. Van egy csomó gyereke, akire büszke lehet, mért pont egy ilyen balhész arccal törődne?!

Ezt már nem bírtam hallgatni.

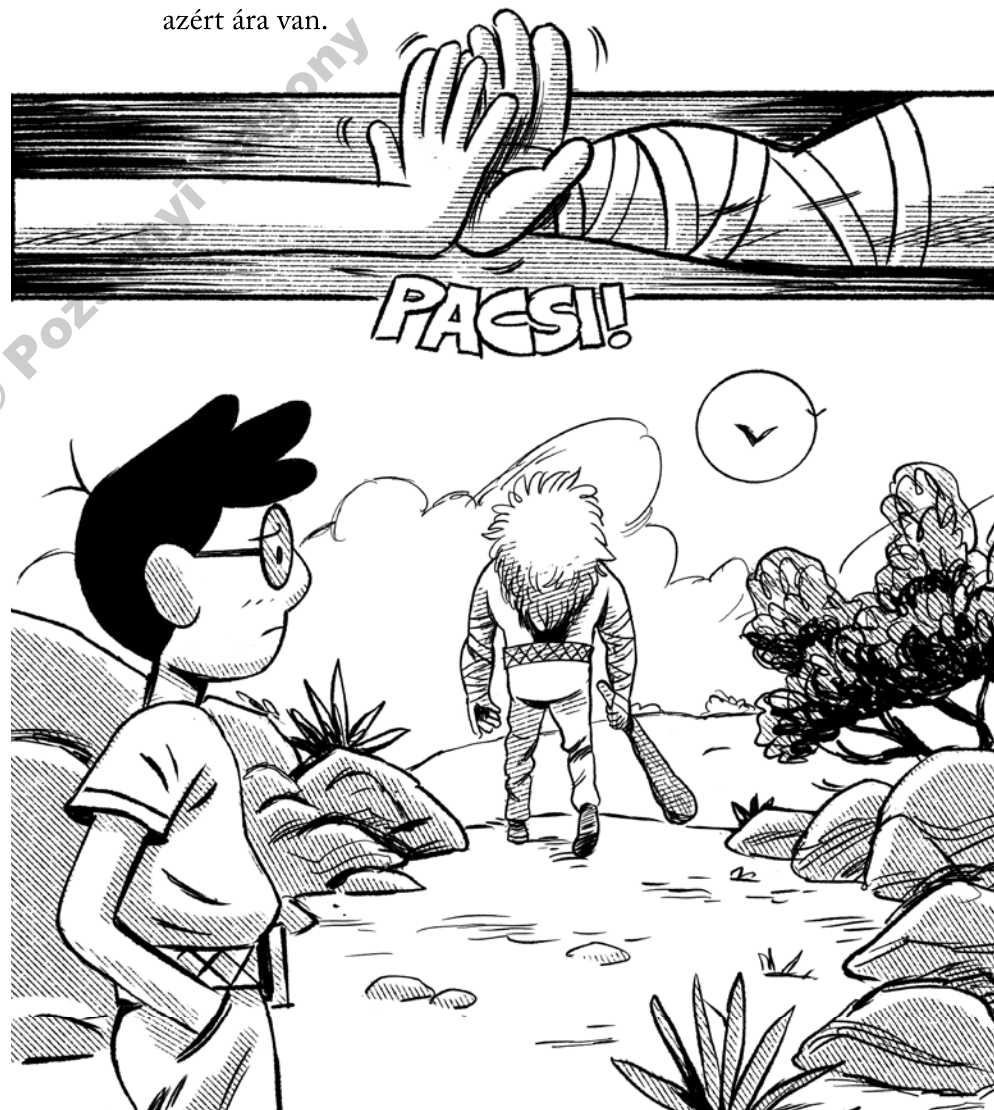
– Akkor te se törődj vele! – kiáltottam. – Nem érdemli meg, aki ilyen szinten nem törődik a fiával! Tojni rá!

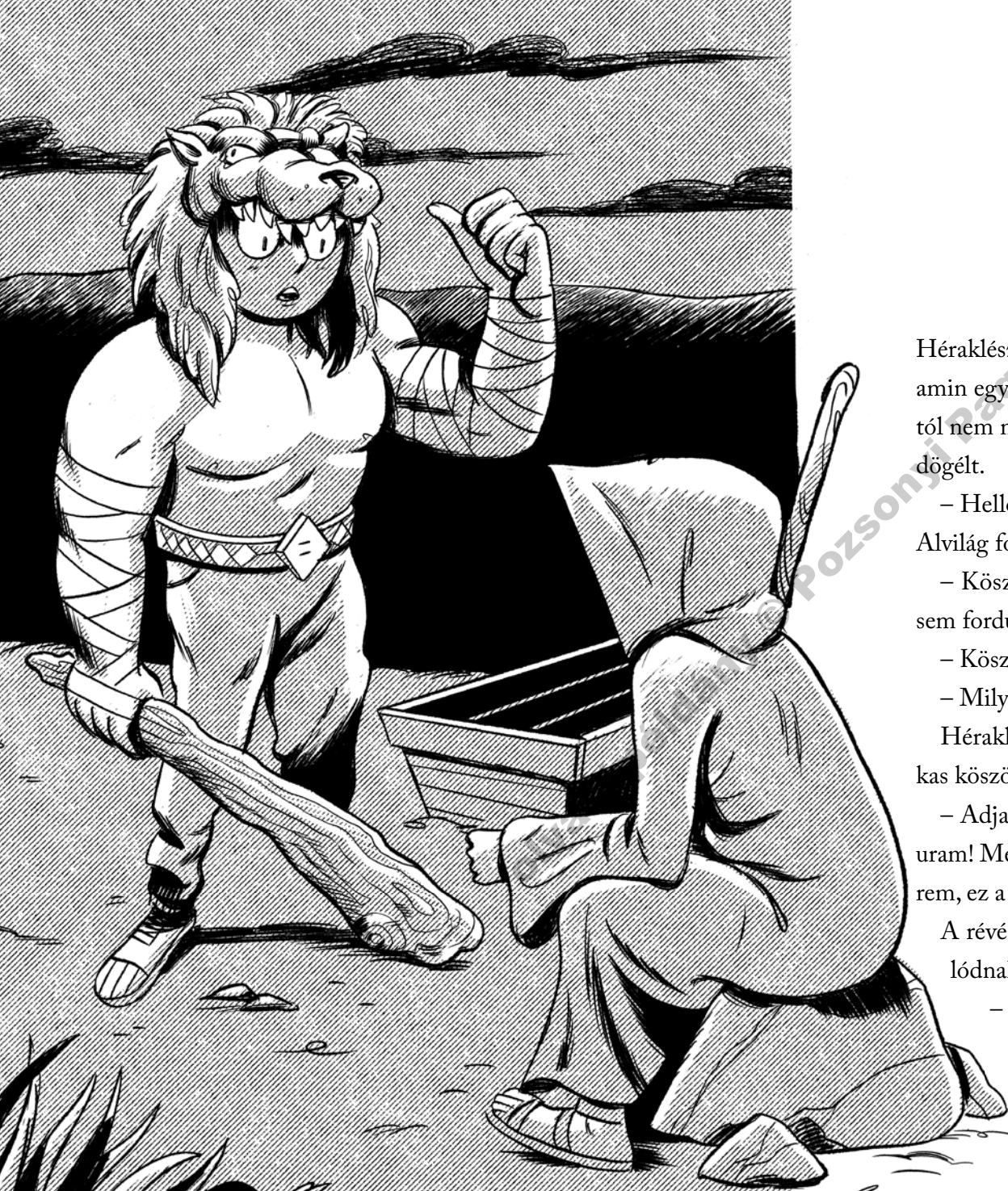
Héraklész végre halványan elmosolyodott.

– Jól mondd, öcsi! Tojni rá!

Aztán lepacszitunk, és a tesóm elindult az Alvilág felé.

Ahogy néztem utána, arra gondoltam, hogy mindig is szerettem volna valamivel kitűnni a tömegből. Valamiben különbözni, jobbnak lenni, mint a többiek. Most kezdtem látni a tesóm példáján, hogy ennek azért ára van.

15. fejezet

ISZONYÚ LÁTOMÁS

Héraklész még napnyugta előtt egy nagy folyóhoz ért, amin egy ócska ladik lebegett. A vízparton, a csónaktól nem messze egy fekete köpenyes, csuklyás alak üldögélt.

– Helló! Hali! – szólította meg Héraklész. – Ez az Alvilág folyója?

– Köszönni ki fog? – mordult rá a csuklyás hátra sem fordulva.

– Köszöntem!

– Milyen köszönés az, hogy *helló*? Meg *hali*?

Héraklész összeszedte magát, és kivágott egy derekas köszönést:

– Adjanak az istenek bőséget, jó egészséget, révész uram! Meg tudja-e mondani kigyelmed, ha szépen kérem, ez a folyóvíz itt a Sztüx?

A révész nem volt biztos benne, hogy nem gúnyolódnak-e vele, úgyhogy csak ennyit morgott:

– Az fix.

– Akkor jó!
Héraklész belépett a ladikba.
– Hé, szép öcsém, nem ugrálunk! – förmedt rá a csuklyás.

– Vigyen már át oda! – bökött a túlpárt felé a tesóm. –
Mégfizetem!

A révész elképedt.

– Oda? Át?

– Oda hát! Mert?

– De hát te még élsz!

– Az legyen az én bajom! Itt egy arany!

A révész alaposan megvizsgálta az aranyat, még rá is harapott, majd a köpenyének zsebébe süllyesztette.

– Ez kevés! Adjál még egyet!

– Mi?! Nekem azt mondták, egy obolosz!

– Halottnak valóban egy, szépen be a nyelve alá. De te még élsz, izegsz-mozogsz itt nekem, ficánkolsz, még a végén beborulunk, csak a baj van veled! Szóval két obolosz.

Héraklész sóhajtva előkotort még egy aranyat a zsebéből.

– Adjon egy jegyet oda-vissza! – nyújtotta a pénzt a révész felé.

– Oda-vissza? Olyan nincs! – pattogott a révész.

– Miért?

– Olyat még nem kért senki!

– Most meg kér! Adjon egy retúrt!

– Az Alvilágba?

A révész a fejét csóválta.

– Ilyet se pipáltam még... Na jó, négy obolosz.

– Négy?!

– Hát tudsz számolni? Oda is kettő, meg vissza is kettő.

Héraklész morogva leszámolta a pénzt a révész markába.

– Ezt a lehúzást...

– Ha nem tetszik, nem muszáj átmenned!

– Jó, adok ötöt, ha megmondja, hol találom az Alvilág kutyáját!

– Kerberoszt?

– Miért, van másik is?

– Az Alvilág istennőjének, Perszephonének van egy kis hónalj-kutyája, egy ilyen pomerániai törpescicc...

– Van annak három feje?

– Á, egy is alig. Mármint alig látszik ki a sok szőrből.

– Akkor nem az.

– Ha a háromfejűt keresed, akkor ott teszlek ki. Onnan már közel.

Beültek a ladikba, és a révész komótos evezőcsapásokkal elindult a túlsó part felé. A parti szomorúfüzek felől baljós varjúkárogás hallatszódott. Sűrű

gőzpamacskok gomolyogtak a víz felett, és közöttük mintha áttetsző árnyak mozogtak volna nesztelenül. Héraklész csodálkozva vette tudomásul, hogy jeges dermedtséget érez a mellkasa táján, és a torka öszszeszorul. Eddig nem ismerte a félelem érzését.

– Tessék, meg is jöttünk! – közölte a révész, mikor a ladik orra a part menti sásba fúródott.

Héraklész nem szállt ki egyből, valahogy nem akaródzott neki felfedezni ezt a rideg, ellenséges csöndbe burkolódzó, idegen tájat. De hamar belátta, hogy most már nem gondolhatja meg magát, úgyhogy kilépett a partra.

– És most merre menjek?

– Menj csak egyenesen, aztán a buttyogó lápnál forduljál! – mondta a révész.

– De merre? Jobbra vagy balra?

– Jobbra. Vagy balra. Teljesen mindegy. Ez itt az Alvilág, úgyis megtalál, ami rád tartozik.

A révész eltolta magát a parttól, és ráérősen elindult visszafelé. Az evezőcsapások lassan elhalkultak a sűrűsödő ködben.

Héraklész egyedül maradt a parton. Körülnézett, tekintetével az alvilágot őrző kutyát kereste.

– Kutyus! Kutyuli-mutyuli! – füttyentett egyet, és elővette a zsebéből a csirkemáját. – Itt a jutifali!

Az ártéri füzesben mozgás támadt.

– Kisfiam!

Egy halványan derengő nőalak lépett ki a bokrok közül.

– Anyám! – kiáltott döbbsen Héraklész. – Hogy... hogy kerülsz te ide?

– Ahogy te. A ladikon – válaszolt anyánk fáradtan mosolyogva.

– Jaj, ne! – kiáltott Héraklész.

– Mi a baj, kisfiam?

– Anyám, te... te meghaltál?

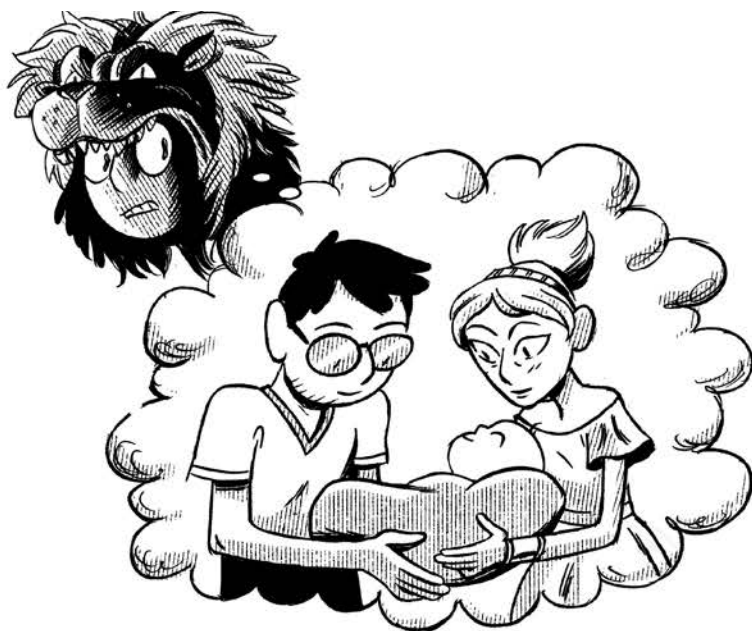
A nőalak fájdalmasan elmosolyodott.

– Vártalak, fiam, sokáig vártalak, de nem jöttél. Az a hír járta, hogy leküldtek az Alvilágba. Minden éjjel imádkoztam az égiekhez, hogy segítsenek utadon, és hozzanak haza hozzám. Vártam egy évet, vártam kétőt... aztán meghasadt a szívem.

– Két évet? De hát az nem lehet! Még csak most jöttem le!

– Miféleképpen máshogy telik az idő. Vagyis hát... nem is telik. Úgyhogy sietned kell, hogy megoldd itt a munkát! Előfordulhat, hogy mire visszatérsz, Megara már az unokáit neveli.

Ekkor a köd egy foltban oszladozni kezdett, és Héraklész megpillantotta Megarát, amint egy asztal fölé hajolva csecsemőt pólyáz.

– Megara! Szerelmem! – szakadt ki a döbrent kiáltás Héraklészból.

– A nagyobbik lánya lassan eladósorba kerül – folytatta anyánk.

– De hát nincs is gyerekünk!

– Nem is tőled vannak a gyerekek, hanem Iphiklésztől! Három.

Az oszladozó ködben az is láthatóvá vált, ahogy mosolyogva odalépek Megarához, és gyengéden átölelem. Együtt hajoltunk a bölcső fölé, ahol újszülött gyermekünk feküdt boldogan gőgicsélve.

– A saját testvérem! – Héraklész vérben forgó szemmel bámulta a víziót. – Hogy árulhatott el így?!

– Megegyezett Hérával, hogy ha nem segít neked többé a munkákban, megkapja Megara kezét.

Héraklész keze ökölbe szorult.

– Az áruló! Ha hazaérek, szétmorzsolom, miszlikbe aprítom!

– Ne bánts a testvéred, Héraklész, nem tehet róla! Az istenek ármánya ellen nem tehetünk semmit, mi, emberek! Én csak tudom. És hát tudja szegény férjem is.

Héraklész ekkor megpillantotta az apámat, ahogy reszketeg lábbal, egy járókeretbe kapaszkodva dőcögött az unokája felé.

– Amphitruón?! – kiáltott fel iszonyodva. – Ez lett a hős királyból?!

– Nemsokára megtér hozzám szegény uram – sóhajtott Alkméné. – Együtt pihenünk majd.

Ekkor valami mozdult a sással borított, sekély mosárban, és Héraklész orrát dögletes bűz facsarta meg. Kerberosz, az Alvilág kutyája lassú léptekkel, lesunytt fejjel, morogva közeledett felé.

– Hát itt vagy, te dög?! – kiáltott a tesóm, és dühösen megragadta a buzogányát. – Gyere csak, épp jókedvemben találsz!

Ahogy Alkméné árnyalakja fokozatosan elhalványult, úgy halkult el utolsó intelme is.

– Ne legyen harag a szívedben, fiam! Sorsunk az istenek tréfája csak, és a legjobb, amit tehetünk, hogy együtt nevetünk velük!

De ezt Héraklész már nem hallotta. Alig várta, hogy a haragját (amit irántam érzett), valakin levezethesse.

– Gyere, itt a jutifali! – kiáltotta, és iszonyú erővel fejbe vágta az Alvilágot őrző kutyát.

Csakhogy a dögnek maradt még két feje, amivel a tesóm oldalába mart.

16. fejezet

BEKATTANVA

Héraklész végül legyőzte a háromfejű kutyát, és felhozta az Alvilágból. Rüszi persze megint a korsóban landolt.

Hatalmas tömeg gyűlt a királyi palota köré, mindenki a tesómat ünnepelte, az első földi halandót, aki lement, és vissza is tért ÉLVE az Alvilágból. De a nagy felhajtás teljesen hidegen hagyta Héraklést.

– Na mi van, áruló?! – kiáltotta. – Hol vannak a kölykeid?!

Örömmel futottam elé, de amikor megpillantottam, gyorsan befékeztem. Soha nem láttam még ezt az arc kifejezését: gyűlölettel meredt rám.

– Hozzám beszélsz? – kérdeztem meglepve.

– Mégis, szerinted kihez?! – dobta oda foghegyről.

Ekkor vettem észre, hogy az egyik karja bénán csüng az oldala mellett.

– Mi van a karoddal?!

– Ne csinálj úgy, mintha érdekelne! – förmedt rám. – Egyébként kicsit belekapott a kutya. Valahogy nem jött be a csirkemájás jutifali. Na, vajon mért nem?

Megara érkezett lélekszakadva, már messziről lehetett hallani a lelkenedzését.

– Héraklész! Kedvesem! El sem hiszem, hogy sikerült!

Kerberosz, az azvilági kutya morogni kezdett a királylányra, a póráz megfeszült.

A királylány ijedten megtorpant.

– Na mi van, asszony, befejezted a pelenkázást? – vetette oda gúnyosan Héraklész.

Megara értetlenkedve pislogott.

– Mit?!

Kérdőn rám nézett, de én csak megvontam a vállam. Én sem értettem ezt az egészet.

– Rossz hírem van, pajtikáim, elszámítottatok magatokat! – folytatta a tesóm. – Nem hagytam ott a fogam, mint láthatjátok! Úgyhogy most lesz egy kis csíhi-puhi!

Megara aggódva közelebb lépett.

– Héraklész, mi van veled?! Nézz rám!

Kerberosz lesunyt fejjel újra morogni kezdett.

– Tényleg, kutyuli, még nem is vacsoráztál – szólt oda a háromfejűnek eszelős mosollyal Héraklész.

– Tesó, figyelj...

– Semmi *tesó*! – vágott közbe. – Elárultál, nem vagy a testvérem! – A nyakörvhöz hajolt, hogy kikapcsolja a kutya pórázát. – Csípd meg! A tiéd!

Megara felsikoltott, és védelmet keresve felém ugrott, ami még jobban felbőszítette Héraklést.

– Összebújtok, báránykáim?!

– Héraklész, mit csinálsz?! – ezt már Alkméné kérdezte, aki a nagy kiabálásra elősietett a palotából.

A tesóm megdermedt a mozdulat közben, és tátott szájjal bámult anyánkra.

– Anyám... te élsz?

– Persze hogy élek!

Héraklész ép kezével a halántékához nyúlt, és vadul dörzsölni kezdte, mint aki attól tart, hogy pillanatokon belül megbolondul.

– Láttalak! Láttalak az Alvilágban!

– Mi?! Az lehetetlen! – rázta a fejét anyánk.

– Még beszéltünk is!

– Nem vagy te lázas? Gyere, mutasd a homloкод!

Héraklész elhárító mozdulatot tett, és Megara felé lépett.

– Szívem, bemutatod a gyerekeidet? Úgy láttam, van vagy kettő-három. Az egyik nyilván Szintike...

Megara összenézett anyámmal.

– Nincs teljesen magánál – suttozta ijedten.

– Ó, istenek, ez nem a régi Héraklész! – emelte égnek a karját anyám. – Csak félig tért vissza az Alvilágból! Hol az én kisfiam?!

– Félig a kutya szájában maradt... höhö – röhögött Héraklész.

– Megőrült! – sikoltott anyám.

Ekkor elégedett mosollyal Héra lépett be a csarnokba.

– Csupán kissé megviselte, hogy látta a jövőt. Látta, hogy bele fog bukni az utolsó próbába, ti meg szép lassan túlléptek rajta, és elfelejtitek. Emberi dolog.

Anyánk arcát eltorzította az iszonyatos felismerés.

– Héra! Te voltál az! Te zavartad meg a fiam agyát, te borítottál őrületet az elméjére!

Héraklészt azonban ez sem zökkentette ki.

– Anyám, örüljél, láttam a jövőt, lesz egy csomó unokád... – és itt indokolatlanul felnevetett –, majd Iphiklész gondoskodik róla!

Nem bírtam tovább hallgatni.

– Testvérem...

Héraklész rám üvöltött.

– Ne szólj hozzám, mondtam már!

És felemelte a husángot.

– NEEEE! – sikoltott anyánk. – Ne bánts az öcséd!

Nem ugrottam el, nem emeltem fel védekezőn a karom, egyszerűen nem hittem el, hogy meg fogja tenni. Héraklészt ez meglephette, mert a tekintete egy pillanatra kitisztult, és leengedte a husángot.

– Ez komoly?! Agyon akartál ütni?! – kérdeztem.

– Ne szólj többé hozzám, ha jót akarsz! – morogta, és elfordult.

Héra megkopogtatta a rézkorsó oldalát.

– Halljátok hát az utolsó próbát! Eurüsztheus király, gyere elő!

Rüszi összeszedte minden bátorságát, és előmászott a pánikszobájából. Héra egy papírt nyomott a kezébe, és a király onnan olvasta fel az utolsó feladatot.

– A tizenkettedik és egyben utolsó próbatétel... – Rüszi itt egy kis hatásszünetet tartott –, el kell pusztítanod a lernai mocsár százfejű hüdráját!

A hatás nem is maradt el.

– Ó, istenek! – kiáltott anyánk, és arcát a kezébe temette.

– Indulj, Héraklész! Ha ezt a munkát is elvégzed, szabad vagy! – mondta Héra kajánul mosolyogva.

– De hát hogyan tudná elvégezni?! – tiltakozott anyám.

– Hullafáradt! – állt mellé Megara is. – Legalább hadd pihenjen egy kicsit!

– Hagyd, anyám! – szóltam közbe. – Ő a világ legnagyobb hőse!

Az a helyzet, hogy még nem tértem teljesen magamhoz a döbbenetből, hogy a tesóm képes lett volna kinyírni. Agyonütni engem is, pont úgy, mint azt az idegesítő pejdagóoszt. Engem, aki mindig mellette álltam, aki mindig segítettem neki!

– Nem is tudja használni az egyik karját! – folytatta a könyörgést Megara.

Gúnyosan elmosolyodtam.

– Fél karral is legyőzi a világot, akár egyedül is!

– Igen, egyedül! – toppantott elszántan Héraklész.

– Mert eddig sem segített senki, mi? – fordultam felé.

– Miért, ki segített? Talán te?

– Hát ki adott neked tanácsokat?

Egyre jobban felhúztam magam, hogy képes minden letagadni.

– Ugyan már, mindig csak láb alatt voltál! – legyintett Héraklész.

– Igen?!

Anyánk odalépett mellém, és nyugtatgatón a vállamra tette a kezét.

– Hagyd most, Iphiklész! Nagyon fáradt, nincs magánál...

– Nélküled is megcsináltam volna mindent! – csökönyösködött Héraklész.

– Tényleg? Akkor sok szerencsét a hüdrához! – vettem oda foghegyről. – Azt intézd el egyedül, ha ekkora hős vagy!

Anyánk aggodalmas arccal fordult felém.

– Miért, mit kell tudni a hüdráról?

– Nem kell semmit tudni, lecsapodom mind a száz fejét! – hengegett Héraklész.

Alkméné megragadta a két karomat, és mélyen a szemembe nézett.

– Kisfiam, mondd el neki, hogyan lehet legyőzni a hüdrát!

– Anyám, nem kell neki jó tanács, hallottad!

– Nem is kell! Úgysem hinnék ennek az árulónak!

Héraklész megrántotta a háromfejű kutya pórázát, és elindult kifelé.

– Kisfiam, kérlek, ne menj! – kiáltott utána anyánk.

– Héraklész, könyörgök! – zokogott Megara is.

A tesóm a csarnok ajtajából visszafordult, és két-ségbeesett kedvesére nézett. Komoly, töprengő arccal talán azt latolgatta, fogják-e még látni valaha egymást.

– Ha nem jönnék vissza... legyetek boldogok! – azal kilépett az ajtón.

Héra elégedett hangját hallottam a hátam mögül.

– Kezdheted készíteni az esküvői öltönyödet, Iphiklész! Én állom a szavam!

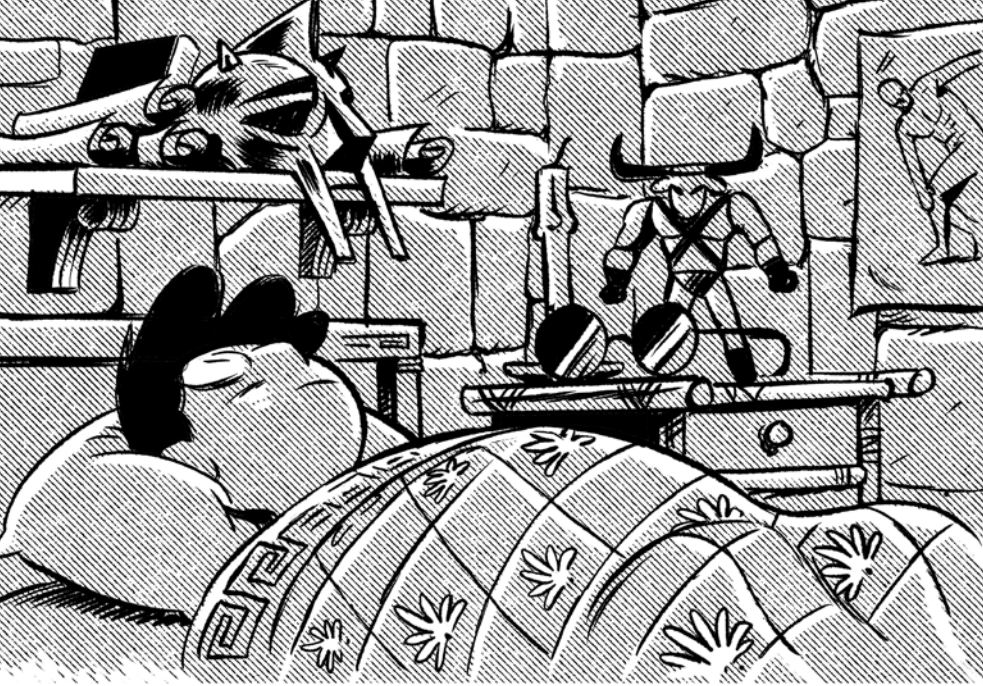
17. fejezet

HARC A HÜDRÁVAL

A hüdráról azt kellett volna elmondanom Héraklész-nak, hogy minden levágott feje helyett két újabb nő, úgyhogy karddal lehetetlen elpusztítani.

De nem mondtam el neki, mert eléggé ki voltam rá akadva. Egyszerűen nem hittem el, hogy mikkel vádolt meg minket Megarával!

Haragudtam rá egy napig. Két napig. Harmadik napon aztán felriadtam az éjszaka közepén. Először nem is tudtam, hogy mi ébresztett fel, de aztán meghallottam a szomszéd szobából anyám zokogását. Héraklészt siratta, a másik fiát, akit meg tudtam volna menteni, ha elmondom, hogyan tudja legyőzni a vízi-kígyót. A gyomrom összeszorult a sötétben, meredten bámultam a plafont. Hirtelen elborított az önvád. Héraklész nem tehet arról, hogy miket mondott, hisz Héra tévesztette meg az alvilági víziókkal, ő zavarta meg az agyát.

Csend lett a másik szobában, anyám talán álomba sírta magát. Halkan kikeltem az ágyból, és elkezdtem öltözködni. Magamhoz vettem pár cuccot, és még pirkadat előtt elindultam a lernai mocsár felé.

A térkép nem volt egyértelmű, úgyhogy többször is eltévedtem, de pár napi bolyongás utána megérkeztem a mocsárhoz. Már messziről meghallottam a küzdelem hangjait. Átvágtam magam a sűrű sáson, zsombékról zsombékra ugrálva próbáltam megközelíteni a csatateret. Egyre közelebről hallottam a vízikígyó dühödt sziszegését és a tesóm vad zihálását. Aztán megláttam őket.

A hüdra lenyisszantott fejei egy kisebb halmot alkottak a mocsár közepén, azon állt Héraklész szétvetett lábbal, és ép karjával szaporán forgatta a kardot. De hiába vágott le egy kígyófejet, nyomban kettő nőtt helyette. A tesóm kétségbeesetten küzdött, de minden egyes kardcsapása tovább szaporította ellenségeit. Kislátástalan helyzetnek tűnt.

Talán már órák óta tartott a küzdelem, Héraklész mozdulatain láttam, hogy kezd fáradni. Ráfért egy kis biztatás.

– Ne add fel, tesó!

Héraklész odakapta a fejét. Mikor meglátott, nagyon meglepődött, talán örült is egy kicsit, de túl fáradt volt, hogy ezt kimutassa.

– Iphiklész! Te mit keresel itt?!

Meggyújtottam egy fáklyát.

– Négy hónapos voltam, amikor megmentetted az életem. Épp ideje törleszteni!

– Egy fáklyával? Azért ide több kell!

Elszántan indultam a hüdra felé.

– Te csak vágd a fejét, én kiégetem a sebeket, és akkor nem tud újranőni!

Az egyik vízikígyófej sziszegve felém vágott, de mielőtt belém tudott volna marni, villant Héraklész kardja, és a villás nyelvű szörnyfej a lábam előtt landolt. Habozás nélkül belenyomtam a fáklyát a csonkba.

A szörny felüvöltött, és felém fordította összes maradék fejét. Héraklész látta, hogy bevált a dolog, ettől új erőre kapott, és végzett az összes bestiával.

Mikor már az összes kígyófejet lenyisszantotta, a kard kihullott a kezéből, és kimerülten térdre rogyott.

– Na, ez is pipa! – vigyorgott rám, és arccal előre a mocsárba ájult. Alig tudtam onnan kirángatni.

18. fejezet

DIADALMENET

Úgy vonultunk be Mükénébe, mint egy győztes hadsereg. Útközben szedtünk gyógyfüveket, csináltunk borogatást a tesóm sérült karjára, úgyhogy lassan megint tudta használni. Erről úgy győződött meg, hogy a város határában a feje fölé emelt.

– Éljen Iphiklész! – üvöltötte az izgatott tömegnek, amely az ő ünneplésére csődült össze.

– Éljen Iphiklész! – visszhangozta a nép. – Éljen Héraklész!

Rüszi ekkor már a pánikszobájában kuporgott.

– Eurüsztheus! – harsogta vidáman Héraklész. – Elvégeztem az összes munkát! Végre szabad vagyok!

A király helyett isteni nagynénje jött elénk.

– Dehogy vagy szabad! – kiáltott Héra. – Csaltál, Héraklész! Egyedül kellett volna kiállnod ezt a próbát is!

Rüszi király erre kidugta a fejét a korszóból.

– Így van, csaltatok! Ez a kísérlet nem érvényes, új munkát kapsz!

– Nem! Elég volt, befejeztem! – mondta határozottan Héraklész. – Nem csinálom tovább!

– Akkor mehetsz vissza a hegyre birkákat őrizni! – fenyegette Héra.

– Inkább visszamegyek! Többé nem mondja meg senki, hogy mit csináljak!

A főistennő közelebb lépett hozzánk, a két szeme haragtól lángolt.

– Feleselsz velem, fattyú?!

Héra felemelte a kezét, hogy képen törölje a tesómat, ekkor azonban hatalmas mennydörgés remegtette meg a palota márványoszlopait, és villámlás kíséretében megérkezett maga Zeusz.

– Fiam! Keblemre! – kiáltotta a főisten, és lelkesen magához ölelte a megszeppent Héraklést. – Megkaptam az üzenetedet Antaiosztól, köszönöm! – mondta, és mosolyogva hozzátette. – Bár kissé nehezen tudott beszélni, mivel szilánkosra törted az állkapcsát, höhő!

– Igen, mert... – kezdte volna a mentegetőzést a tesóm, de Zeusz leintette.

– Remekül helytálltál, fiam, pedig tudom, néha nehéz volt! Zsenge gyermekkoromban, apám elől bujkálva magam is éltem száműzetésben az Ida hegyén, egyszerű, derék pásztorok mellett járva ki az élet iskoláját.

Héra képtelen volt tovább szó nélkül nézni a kibontakozó családi idillt.

– Zeusz, te meg...

– Ebben is méltó utódom voltál, fiam! – folytatta Zeusz, tudomást sem véve feleségéről. – Gigászi munkáiddal pedig felülmúltál minden élő embert! Ünnepeljük hát az én hős fiamat, szóljanak a fanfárok, patakokban folyjon a bor, a nektár, a gyerekpezsgő!

Héra dühösen toppantott.

– Zeusz!

Zeusz felhúzott szemöldökkel fordult a felesége felé, és fagyosan kérdezte.

– Igen?!

Héra egyből visszacsippentett, és szinte kedvesen szólalt meg.

– Drága uram, hogy kerülsz te ide?! Azt ígérted, hogy ezt az ügyet én intézhetem!

– Intézted is, drágám, még hozzá remekül! – folytatta a főisten kifürkészhetetlen arckifejezéssel.

– Remekül, persze! – morogta Héraklész.

– Bizony, Héraklész, ne legyél igazságtalan! – fordult ismét a fia felé Zeusz. – Mindent Hérának köszönhetsz!

– Én?! Mégis mit?!

– Igen, igen, mindent az ő féktelen bosszúvágyának köszönhetsz, hogy ilyen állhatatosan el akart pusztítani. Ezek a csapdák és próbatételek adták meg neked a lehetőséget, hogy hős legyél. A neved épp ezért Héra-klész, azaz Héra dicsősége.

Héraklész megütközve hallgatta az eszmeftuttatást.

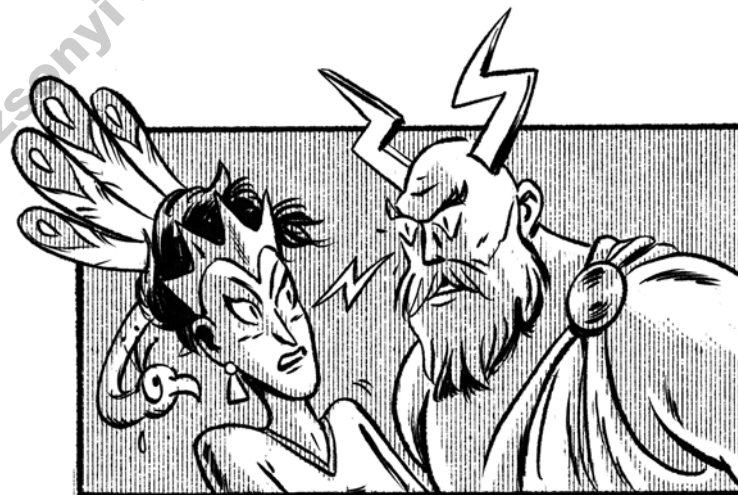
– Ez durva... – motyogta, majd szemrehányóan felém fordult. – Ezt nem is mondtad!

– Nem ismertem a szó etimológiáját – vallottam be töredelmesen.

Zeusz odalépett a feleségéhez, és gálánsan kezét csókolt.

– Szóval csodálatos voltál, drágám!

– Szégyelld magad! – sziszegte Héra.

– Folyamatosan azt teszem! – suttogta meghitten Zeusz. – Viszont ha nyilvánosság előtt még egyszer ellentmondasz nekem, aranybilincsekkel lógatlak fel az égre, és két üllöt kötök a bokádra! Világos?

Héra elsápadt és lesütötte a szemét.

– Igen.

Zeusz újra a társaság felé fordult, és jókedvűen har-
sogta:

– És most ünnepeljük a nap két hőst: Hérát és Hé-
raklészt! Mindkettejük nevét megőrzi e pompás ve-
telkedés emléke, míg világ a világ, az idők végezetéig!

Be kell vallanom, hogy amikor a főisten a „nap két
hóst” említette, egy pillanatra azt hittem, hogy rám
és Héraklészra gondol, de aztán hamar kijózanodtam.
Számomra letelt a 15 perc hírnév, újra visszaálltak
a dolgok a régi kerékvágásba.

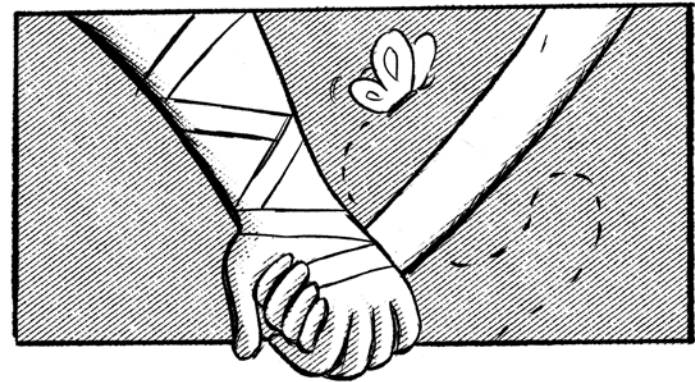
Mindenki Héraklész körül tolongott, és lapogatták
széles vállát.

– És akkor most szabad vagyok, apám?!

– Mint a madár, fiam, ahogy mondani szokás,
mint a madár! – felelte Zeusz egy ambróziás poharat
lötyögtetve.

– És Megara? Elvehetem végre feleségül?

– Aki véghez vitte a lehetetlent, az mindent meg-
érdemel – jelentette ki a főisten ünnepélyesen –, nem
csupán a halhatatlanságot, de szíve választottját is!

A lagzi kerek egy hónapig tartott, patakokban folyt
a bor, a manna, a gyerekpezsgő.

És Zeusznak igaza lett. Minden tankönyvben azóta
is vastag betűvel szedik a tesóm nevét. Arról persze

kevesen tudnak, hogy ha nem segíték neki az utolsó munkában, akkor talán minden máshogy alakul. Akkor talán nem is lesz szupersztár. De segítettem neki, és nem bántam meg! Büszke vagyok Héraklészra! És egy kicsit magamra is. Ugyanis az van, na igen...

Az amazon királynő végül megmutatta nekem, hogyan kell kicsatolni az övét. Szóval majdnem jól látta a jövőt Héraklész, tényleg három gyerekem lett. Csak nem attól, akitől gondolta.

Ja igen, és végül Rüsztivel is kibékültünk. Csak meg kellett hallgatnunk a himnuszt, amit a tesómnak írt. Nem is volt olyan rossz.

V É G E

TARTALOM

1. fejezet: Különös ikrek	5
2. fejezet: Indulatkezelési problémák	13
3. fejezet: Az ítélet	29
4. fejezet: Héra bekavar	37
5. fejezet: Farkaskaland	43
6. fejezet: Mégis van bocsánat?	67
7. fejezet: A jóslat	73
8. fejezet: Kínos meglepetés	79
9. fejezet: Egy kis oroszlánszag	83
10. fejezet: Újabb feladatok	93
11. fejezet: Erős felütés	101
12. fejezet: Egy amazon rendel	107
13. fejezet: Rutinmelók	119
14. fejezet: Bevásárlólista az alvilágba	125
15. fejezet: Iszonyú látomás	129
16. fejezet: Bekattanva	141
17. fejezet: Harc a hüdrával	153
18. fejezet: Diadalmenet	159